

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 9515100093
Dátum vydania rozhodnutia: 04.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9515100093.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci obžalovaného C. S. a spol., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 4. mája 2016 v Bratislave, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných P. T., G. J., C. J., K. M., O. K., I. V. a S. J. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo 4. decembra 2015, sp. zn. BB-3T 17/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odvolania obžalovaných P. T., G. J., C. J., K. M., O. K., I. V. a S. J., sa z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo 4. decembra 2015, sp. zn. BB-3T 17/2015, boli obžalovaní P. V., C. E., G. E., P. T., Mgr. C. T., G. J., C. J., C. J., K. M., I. V., S. J., O. K., uznaní za vinných nasledovne :

obžalovaný P. V. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 15/ z obzvlášť závažného zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný C. E. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 3/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 4/ z obzvlášť závažného zločinu krádeže v štádiu pokusu spáchaný podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona ku § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona, v bode 5/ zo zločinu porušovania domovej slobody v

spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona ku § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, v bode 6/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 7/ z obzvlášť závažného zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1, ods. 4, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona a zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 8/ z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona spáchaného podľa § 20 Trestného zákona v spolupáchateľstve, v bode 9/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona a s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 11/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 13/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 14/ z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný G. E. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 3/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 9/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona a s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 13/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, v bode 14/ z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný P. T. v bode 11/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný Mgr. C. T. v bode 10/ zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, v bode 12/ zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný G. J. v bode 5/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, v bode 11/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný C. J. v bode 5/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona,

obžalovaný C. J. v bode 5/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, v bode 11/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný K. M. v bode 5/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, v bode 11/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný C. K. v bode 8/ z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný I. V. v bode 7/ ako účastník formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona

zo zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný S. J. v bode 11/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný O. K. v bode 13/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, v bode 14/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona,

na tom skutkovom základe, že:

1/ C. E., G. E., P. V.

obžalovaní P. V., C. E. a G. E., sa postupne začlenili do už existujúcej štruktúry spoločenstva páchajúceho rôznorodú trestnú činnosť navonok často vystupujúceho pod označením „G.“, ktoré bolo založené v presne nezistenom období po roku 2005 a jadro skupiny operujúce predovšetkým v J. pôsobilo minimálne do 15. novembra 2011, pričom zvyšky tohto spoločenstva v okolí G. pôsobili minimálne do 25. augusta 2012; táto skupina pôsobila na území Slovenskej republiky, najmä v jej západnej a strednej časti s cieľom koordinovaného páchania rôznorodej trestnej činnosti za účelom priameho alebo nepriameho získavania finančných alebo iných výhod najmä nelegálnym vymáhaním reálnych pohľadávok, pričom z hľadiska štruktúry skupiny P. V. pôsobil v hierarchii skupiny na najvyšších miestach riadenia, kde finančne profitoval z činnosti skupiny a podieľal sa na koordinovaní činnosti skupiny prostredníctvom stredného stupňa riadenia, ktoré zastával v regióne G. O. J., pri ktorom ako tzv. pravá ruka pôsobil obžalovaný C. E., ktorý priamo riadil v rámci hierarchie skupiny najnižšie zložky skupiny - vykonávateľov tzv. vojakov, medzi nimi aj obžalovaného G. E.,

2/ C. E., G. E.

v presnejšie nezistenom čase v mesiaci júl roku 2011 sa obžalovaní C. E., G. E. a O. J. a C. E. stretli v kaviarni B. v G., za účelom vymoženia peňažnej čiastky z pohľadávky na približne 30 000 Eur od G. C., majiteľa hotela S. v G. a s týmto úmyslom si vopred naplánovali, rozdelili medzi sebou úlohy, kde spáchanie tohto skutku koordinoval najmä O. J., ktorý zinscenoval a riadil samotný priebeh vymáhania finančnej čiastky, tým spôsobom, že sa skontaktoval s G. C., dohodol si s ním stretnutie v hoteli S., pričom tohto sa najskôr zúčastnil len O. J. a na vopred dohodnutý telefonát od neho, sa tohto stretnutia zúčastnili aj C. E., C. E. a G. E. pod dohodnutou legendou, že sú „chalani z J.“ a majú na G. C. pohľadávku, pričom žiadali od poškodeného okamžité vyplatenie sumy, ku ktorej výške on mal výhrady aj po vzájomnej konfrontácii s osobou, ktorej dlhoval peniaze, no pod hrozbou ublíženia jeho synovi C. C., ktorú prezentoval C. E. pred G. C., tým spôsobom, že mu dolámu končatiny a posadia ho na invalidný vozík, nakoniec sa tento podvolil a vyplatil peniaze vo dvoch častiach v rozmedzí jedného týždňa, prvú vo výške približne 18 000 Eur a druhú v presne neustálenej hodnote, kde obe boli odovzdané poškodeným G. C. C. E. a tieto boli následne odovzdané O. J., ktorý vyplatil C. E. a G. E. v prvom prípade províziu vo výške 2 000 Eur spoločne, v druhom prípade províziu vo výške 1 000 Eur spoločne,

3/ C. E., G. E.

dňa 12. novembra 2011 sa približne o 11:00 hod. v reštaurácii s názvom R. v obci E., okres X., stretli O. J., obžalovaní C. E., G. E. a C. E. s poškodeným Ing. C. J., za účelom vymoženia finančnej hotovosti o výške 88 988 Eur pochádzajúcej z postúpenej pohľadávky, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 4. novembra 2011 uzatvorenej medzi postupcom Ing. P. P., D. a postupníkom P. s.r.o., G., C. X, IČO: XX XXX XXX, kde pri tomto stretnutí vyhrážkami, slovnými útokmi na osobu poškodeného, ako aj prezentovaním fyzickej sily páchatel'ov, došlo k následnému vyplateniu sumy približne 75 000 Eur z predmetnej pohľadávky, ktorá bola potom rozdelená medzi jednotlivých páchatel'ov,

4/ C. E.

vo večerných hodinách v presne nezistenom dni v čase po 3. júni 2012, sa obžalovaný C. E. v časti svojho konania sprevádzaný G. J., C. J., C. J., K. M. a C. E. pokúsil ukradnúť poškodenému P. J., sumu vo výške 16 811,36 Eur, o ktorej predpokladal, že by mala pochádzať z domnejšej lúpeže, ktorú mal vykonať P. J. dňa 3. júna 2012, kde mal informáciu o tom, že poškodený sa mal v čase pokusu krádeže nachádzať v tzv. unimobunke E. v J., pričom uvedené mal obžalovaný spáchať preukazujúc sa ako príslušník Policajného zboru SR a majúci pri sebe zbrane tak, že po prekonaní vstupnej brány do objektu C. E. povedal tam prítomnému strážnikovi, že sa jedná o policajnú akciu, pričom touto sa preukázal falošným preukazom medzinárodnej policajnej asociácie IPA, kde následne po prehladaní objektu unimobunky, potom ako sa nenašli žiadne peniaze, vyššie uvedené osoby odišli z unimobunky a z areálu preč,

5/ C. E., G. J., C. J., C. J., K. M.

vo večerných hodinách v presne nezistenom dni, v čase po 3. júni 2012, obžalovaní C. E., G. J., C. J., C. J., K. M. a C. E. neoprávnene vnikli do unimobunky nachádzajúcej sa v areáli E. v J., kde uvedenú unimobunku užíval ako svoje obydlie K. V., kde po vstupe do areálu C. E. povedal tam prítomnému strážnikovi, že sa jedná o policajnú akciu, pričom touto sa preukázal ako policajt falošným preukazom medzinárodnej policajnej asociácie IPA, C. E., G. J., C. J., C. J. a K. M. ďalej mali vystupovať ako policajti z policajnej zásahovej jednotky, následne C. J. vytrhol dvere do bunky a potom C. E. a v areáli sa nachádzajúce osoby tento objekt prehládali,

6/ C. E.

v presne nezistenom období v roku 2012 sa viackrát stretli obžalovaní C. E. a C. E. za účelom vymoženía finančnej hotovosti od osoby M. L., prezývaný „V.“, ktorý dlžil minimálne 5 000 Eur C. E., pričom pri jednom zo stretnutí, v presne nezistenom čase v roku 2012 v uličke oproti hotelu S. v G. sa náhodne stretli C. E. a C. E. s M. L., pričom C. E. kázal C. E., aby poškodenému pohrozil, príp. ho „rozjebal“, čím mal na mysli bitku, ak nepochopí, že má vrátiť peniaze a teda ako všetci prítomní vystúpili z motorových vozidiel, na ktorých prišli, povedal E. L.: „pozri V., poznáme sa, je mi trápne, aby som ťa tu musel biť za nejaké peniaze, ale keď ich nevrátiš, nebudem brať ohľad na nič a rozjebem ťa!“, kde po tomto následne došlo k presnejšie nezistenej dohode o splatnosti dlžnej sumy medzi C. E. a M. L., ktorá nebola dodržaná, a preto dňa 20. mája 2012 v čase medzi 21:00 hod. - 22:00 hod. sa stretli C. E. a C. E., kde C. E. v motorovom vozidle Audi S8 prezentoval pred C. E. a tiež v prítomnosti C. K. skutočnosť, že mu M. L. nevracia peniaze, a preto musia pritvrdiť a to tak, že hodia poškodenému L. výbušninu do domu,

7/ C. E., I. V.

dňa 25. augusta 2012, po predchádzajúcej dohode O. J. s obžalovanými C. E. a I. V., došlo k úmyselnému zapáleniu vozidla zn. Audi A8 - S8, EČV: G., VIN: F., ktorého majiteľom bola spoločnosť A., a.s., J., G. X/S., IČO: XX XXX XXX, užívateľom spoločnosť P. s.r.o., G., C. X, IČO: XX XXX XXX, kde jedným z konateľov je aj O. J. a to tak, že na príkaz O. J., C. E. a I. V. toto vozidlo, medzi obcami K. okr. P. a L. okr. P., dovezli na miesto činu, následne C. E. zapálil benzín poliaty v priestoroch motorovej časti vozidla, pričom následným požiarom bola spôsobená škoda vo výške 40 174,27 Eur, ktorá bola následne O. J. uplatňovaná v rámci poisťovnej udalosti v spoločnosti S. a.s., J., K. X, IČO: XX XXX XXX, v ktorej malo vozidlo uzatvorenú poisťku S., pod číslom XXXXXXXXXXX/XXXXX na sumu 104 665,83 Eur, pričom z uvedenej výšky škody bola dňa 26. septembra 2012 uhradená suma 40 095,87 Eur spoločnosťou S., a.s. na účet majiteľa vozidla spoločnosti A., a.s. a následne bolo dňa 3. októbra 2012 vyplatených 20 548,66 Eur A., a.s. na účet spoločnosti P. s.r.o., G., C. X, kde jedným z konateľov je aj O. J.,

8/ C. E., C. K.

obžalovaný C. E., obžalovaný C. K. a C. E. sa stretli v nočných hodinách v dňoch 20. mája 2012 až 21. mája 2012 na presne nezistenom mieste v G., kde C. E. priniesol pyrotechnický predmet v tvare rolky hnedej farby, asi 10 až 15 cm dlhý a 6 až 7 cm široký, z ktorého trčal zapaľovací knôt a rozhodol o tom, že uvedené pôjdu hodiť do domu v obci E., okres G. nachádzajúcom sa na ulici E. č. XXX, ktorý

patri poškodenému M. L., nakoľko ten mu dlhoval určitý obnos peňazí a nechcel mu ho splatiť, kde následne na to sa dopravili asi 100 metrov od uvedeného domu, ešte predtým sa obžalovaný C. K. ponúkol, že uvedený výbušný systém hodí do dvora domu, kde C. E. s tým súhlasil s podmienkou, že k domu pôjde s C. E., kde následne C. K. a C. E. prišli k domu, C. K. zapálil knôt výbušného systému, výbušný systém vhodil do dvora uvedeného domu a ten za asi 5 sekúnd v čase o 02.48 hod. dňa 21. mája 2012 explodoval, kde následnou explóziou bol poškodený dvor a dom so škodou na majetku poškodeného M. L. vo výške 344,75 Eur,

9/ C. E., G. E.

v mesiacoch júl 2011 až november 2011, O. J. na žiadosť inej osoby dal príkaz obžalovanému C. E., obžalovanému G. E. a C. E., aby od poškodeného J. C., získali peniaze vo výške okolo 2 000 Eur, ktoré mal niekomu inému zobrať, resp. minúť na svoje účely, pričom v zmysle príkazu mu mali „otočiť kolená a lakty naopak“ a následne do dvoch dní vo večerných hodinách vylákali C. E. a G. E. poškodeného J. C., pod zámienkou povozenia sa na motorovom vozidle Hummer H2, k jazerám nachádzajúcim sa pri obci Y, okres L., kde ich už čakal C. E. na motorovom vozidle Range Rover Sport, EČV: J., kde po vystúpení z vozidiel C. E., C. E. a G. E. fyzicky napadli poškodeného tým spôsobom, že ho udierali rukami a kopali nohami po rôznych častiach tela, pričom od neho žiadali vrátiť peniaze, žiadali od neho, aby sa viac nestýkal s určitou osobou, kde následne v ďalšie dni im poškodený J. C., následkom hore uvedeného odovzdal finančnú čiastku celkovo 2 100 Eur,

10/ Mgr. C. T.

v presnejšie nezistenom období bezprostredne po mesiaci júl roku 2011 ako príslušník Policajného zboru SR vystupujúci ako osoba majúca presnejšie nešpecifikované vedomosti o trestnej činnosti opísanej v bode 9/ a ako osoba zasahujúca do priebehu vyšetrovania tejto trestnej činnosti v bare B. v G. od O. J. prevzal úplatok vo výške 500 Eur,

11/ S. J., C. E., G. J., C. J., K. M. a P. T.

v lete roku 2011 O. J. vytvoril viaceré osoby zahŕňajúci a presné úlohy určujúci plán vymáhania reálne existujúcej pohľadávky vo výške 152 000 Eur, pochádzajúcej zo zmenky medzi poškodeným I. D. a inou osobou, z ktorej práva zmenečníka boli prenesené na O. J. ovládaný podnikateľský subjekt P. s.r.o., následne po tomto O. J. organizoval ďalší postup a nariadil obžalovanému C. E., aby zavolať obžalovaných G. J., C. J. a K. M., ktorí mu pomôžu vzbudiť strach u poškodeného, aby pristúpil na vyplatenie pohľadávky s tým, že pôjdu do J. za dlžníkom I. D., kde tohto na stretnutie pripravil obžalovaný S. J. oslovený z dôvodu zabezpečenia prvého kontaktu podľa vopred dohodnutého plánu s O. J., kde následne v doobedňajších hodinách presne nestotožneného dňa v lete roku 2011, prišli do spoločnosti J., s.r.o., J., B. XX, IČO: XX XXX XXX, O. J., S. J. a C. E., ktorí vošli do budovy s poškodeným spoločne s obžalovaným P. T., ktorý strážil vchod do miestnosti, kde prebiehal rozhovor s I. D.

a G. J., C. J. a K. M. vonku pred budovou podľa pokynu O. J., postávali pri autách, na ktorých prišli, aby vzbudili strach a strážili miesto pred betonárkou pre prípad možných problémov. O. J. v priestore miestnosti v spoločnosti J., s.r.o. povedal poškodenému, že je majiteľom zmenky, resp. dlžoby zo zmenky, pričom chcel od poškodeného, aby prvotne zaplatil čiastku minimálne 40 000 Eur, na ktorú I. D. peniaze nemal, tiež chcel, aby dlh bol zaplatený čo najskôr s tým, že ho nezaujímajú dlžníkové problémy, pričom ako I. D. vysvetľoval, že nemá peniaze, tak sa O. J. začal dopytovať na jeho firemný a súkromný majetok a tiež sa začal nepriamo vyhrážať rodine poškodeného tým spôsobom, že môže sa stať čokoľvek, že má rodinu, na ktorej mu určite záleží a že má vonku ľudí, ktorí si s ním poradia, S. J. po celý čas pôsobil, podľa vopred dohodnutého plánu ako osoba, ktorá je na strane poškodeného a chráni jeho záujmy, tiež sa O. J. osobne podľa naplánovaného scenára zaručil za splácanie dlžoby D., kde následne po príslube poškodeného k splácaniu dlžoby vyšli všetci zúčastnení von, kde I. D. uvidel stáť pri autách, ktoré blokovali vjazd do podniku, G. J., C. J., K. M. a P. T., ktorý medzitým prišiel za nimi a rozišli sa. Následne sa I. D. viackrát stretol s O. J. a C. E., kde pri jednom stretnutí odovzdal J. a E. sumu 2 100 Eur, v novembri roku 2011 sa odohralo ďalšie stretnutie O. J., C. E. a I. D. na čerpacom stanici D. na diaľnici v smere od J. na P., kde O. J. hovoril poškodenému, že čo je s peniazmi, na čo mu tento odpovedal, že ich nemá a následne mu bolo vyhrázané sa tak, že či to pochopí až vtedy,

keď mu bude dieťa visieť za nohu z balkóna, po čom O. J. odišiel od poškodeného preč a C. E. mal za úlohu dohodnúť sa na splácaní dlhu, kde poškodený opätovne prisľúbil dlžobu splácať,

12/ Mgr. C. T.

obžalovaný Mgr. C. T., ktorý v čase spáchania skutku pracoval ako policajt vtedajšieho Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru SR, v rozpore so zákonnou úpravou práce a činnosti policajta, najmä s ustanovením § 48 ods. 3 písm. f/ zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v presne neustálenom dni v mesiaci máj roku 2006, upozornil v meste G. O. J. na informáciu, že na druhý deň bude zadržaný príslušníkmi polície v rámci vyšetrovania spáchaného trestného činu lúpeže C. S., o ktorom obžalovaný vedel, že je v styku s O. J., a ktorý bol vtedajším Odborom Bratislava Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru SR pre tento trestný čin vyšetrovaný a obvinený pod ČVS: PPZ-25/BOK-BA-2006, následkom čoho C. S. po poskytnutí informácie od O. J. z miesta svojho pobytu v J. náhle odišiel a do 3. augusta 2006 sa skrýval na rôznych miestach na území západnej časti Slovenskej republiky,

13/ O. K., C. E., G. E.

obžalovaný O. K. a O. J. sa po predchádzajúcej dohode rozhodli, že od osoby poškodeného I. K. z G. vymôžu finančné prostriedky v presne nezistenej výške, ktoré mal obom reálne dlžiť a vo večerných hodinách v presne nezistený deň na jeseň roku 2011 vylákali poškodeného na parkovisko pred barom s názvom „E.“, ktorý sa nachádza na ulici T. v P., kde potom, ako sa poškodený na miesto stretnutia dostavil na vozidle zn. Mercedes Benz S 320 CDI, EČV: N., ktoré bolo v užívaní poškodeného, začali obidvaja na poškodeného kričať, vulgárne mu nadávať a hrozbami bližšie nešpecifikovanej ťažkej ujmy ho nútili, aby zaplatil dlžnú sumu, následne dali pokyn tam prítomnému obžalovanému C. E., aby zavolať C. E. a obžalovaného G. E., ktorí sa pripojili k vulgárnemu nadávaniu a mali súhlas v prípade dania pokynu zo strany O. J. a O. K. na použitie fyzického násillia proti poškodenému, čo svojím správaním sa dávali najavo,

14/ O. K., C. E., G. E.

O. J. spoločne s obžalovanými O. K., C. E., G. E. a tiež C. E., vo večerných hodinách v presne nezistený deň na jeseň roku 2001 na parkovisku pred barom s názvom „E.“, ktorý sa nachádza na ulici T. v P. po predchádzajúcom konaní opísanom v bode 13/ násilným spôsobom odňali osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz S 320 CDI, EČV: N. poškodenému I. K. z G., kde uvedené vozidlo bolo v užívaní poškodeného a podľa odborného vyjadrenia jeho cena činila 45 000 Eur a to tak, že O. J. a O. K., potom ako sa s poškodeným nedohodli na splatení reálne existujúceho dlhu, dali pokyn C. E., G. E. a C. E. na vziať hore uvedené vozidlo, v ktorom v tom čase sa na sedadle spolujazdca nachádzala zamestnankyňa firmy poškodeného, ktorej bolo nakázané z vozidla vystúpiť a následne bolo uvedené vozidlo bez súhlasu poškodeného, aj napriek jeho slovným protestom a vzbudením strachu o svoje zdravie v prípade kladení odporu, odvezené z dosahu poškodeného a vrátené mu bolo až na druhý deň,

15/ P. V.

obžalovaný P. V. zobral v čase bezprostredne po mesiaci júl 2011, od O. J. sumu vo výške 1 500 Eur, kde uvedená suma pochádzala zo spáchaného obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3, písm. b/, ods. 4, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, ktorý spáchali O. J., C. E., G. E. a C. E. tak, že vydierali osobu G. C. z G. ohľadom vyplatenia vzniknutého dlhu voči inej osobe, kde obžalovaný P. V. vedel o tom, že suma jemu odovzdaná od O. J. pochádza z hore uvedenej trestnej činnosti.

Za to boli obžalovaným uložené nasledovné tresty :

Obžalovanému P. V.

podľa § 231 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 uverejneného pod č.

428/2012 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T 108/2001, z 22. novembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To 76/2013, z 10. septembra 2013 čo do výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému P. V., ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením trestu, stratili podklad.

Obžalovanému C. E.

podľa § 189 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/, § 39 ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. b/, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému zároveň uložil ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky.

Obžalovanému G. E.

podľa § 189 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. d/, písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému zároveň uložil ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3T 99/2014, z 12. mája 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To 64/2015, z 25. novembra 2015 a trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T 10/2014, z 29. januára 2014 čo do výrokov o treste vo vzťahu k obžalovanému ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením trestu, stratili podklad.

Obžalovanému P. T.

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému Mgr. C. T.

podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému G. J.

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 2 (dva) mesiace, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému C. J.

podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, 8 (osem) mesiacov a 11 (jedenásť) dní, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a/

Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému C. J.

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému K. M.

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 2 (dva) mesiace, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 8T 62/2013, z 15. júna 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To 106/2015, zo 7. októbra 2015 čo do výroku o treste, ktorý bol uložený K. M. ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením trestu, stratili podklad.

Obžalovanému I. V.

podľa § 223 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. e/, písm. j/, § 37 písm. h/, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona obžalovanému podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Obžalovanému S. J.

súd uložil podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona bola obžalovanému určená skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Obžalovanému O. K.

súd podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012, uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 44 Trestného zákona súd u obžalovaného C. K. upustil od uloženia súhrnného trestu.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému P. V., obžalovanému C. E. a obžalovanému G. E. uložil trest prepadnutia majetku.

Tým istým rozsudkom podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku súd obžalovaných P. T., Mgr. C. T., G. J., C. J., C. J., K. M., C. K., I. V., S. J., O. Q., C. Y. a O. K. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v bode 1/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

obžalovaní C. S., P. V., O. J., C. E., O. K., G. E., C. E. a P. T. boli členmi zločineckej skupiny vystupujúcou pod označením „G.“, ktorá bola založená v presne nezistenom období po roku 2005 a J. jadro skupiny pôsobilo minimálne do 15. novembra 2011, pričom zvyšky tejto zločineckej skupiny v

okolí G. pôsobili minimálne do 25. augusta 2012; táto skupina pôsobila na území Slovenskej republiky, najmä v jej západnej a strednej časti s cieľom koordinovaného páchania rôznorodej trestnej činnosti za účelom priameho alebo nepriameho získavania finančných alebo iných výhod najmä nelegálnym vymáhaním reálnych pohľadávok, pričom z hľadiska štruktúry skupiny obžalovaní C. S., P. V. pôsobili v hierarchii skupiny na najvyšších miestach riadenia, kde finančne profitovali z činnosti zločineckej skupiny (bod 18 obžaloby), riadili ostatných členov skupiny (bod 14 obžaloby) a koordinovali činnosť skupiny prostredníctvom stredného stupňa riadenia, ktoré zastával v regióne C. - X., O. K., v regióne G. O. J., pri ktorom ako tzv. pravá ruka pôsobil obžalovaný C. E., ktorí priamo riadili v rámci hierarchie skupiny najnižšie zložky skupiny - vykonávateľov tzv. vojakov a to G. E. (bod 2, 3, 10, 16, 17 obžaloby) a P. T. (bod 12, 14, 15 obžaloby), ako aj C. E., kde pre skupinu ako tzv. výjazd z T. v úlohe tzv. ochrancov boli pre skupinu činní G. J. (bod 4, 5, 12 obžaloby), C. J. (bod 4, 5 obžaloby), C. J. (bod 4, 5, 12 obžaloby) a K. M. (bod 4, 5, 12 obžaloby), ktorí boli využívaní hlavne na vzbudenie rešpektu či zastrašenia v rámci svojich fyzických dispozícií, taktiež ako hrubá sila pre skupinu boli činní aj obžalovaní O. Q. a C. Y. (bod 14, 15 obžaloby), ako osoba činná pre skupinu pôsobil ojedinele C. K. a to len pri skutkoch voči poškodenému M. L. (bod 7, 9 obžaloby), taktiež ako ojedinelú možno hodnotiť aj činnosť pre skupinu obžalovaného I. V., ktorý sa podieľal len na zločine poisťovacieho podvodu (bod 8 obžaloby), kde pre skupinu bol činný aj obžalovaný S. J. tým, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode dohodnutým spôsobom sa zúčastnil na protiprávnom vymáhaní pohľadávky voči poškodenému I. D. (bod 12 obžaloby), taktiež pre zločineckú skupinu bol činný aj obžalovaný O. K. tým, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode s členmi zločineckej skupiny protiprávnym spôsobom vymáhal spoločne s členmi skupiny finančný dlh od poškodeného I. K. (bod 16, 17 obžaloby) a činnosť skupiny, resp. ich členov podporoval aj obžalovaný Mgr. C. T. najmä neoprávneným poskytovaním informácií z prostredia polície o plánovaných úkonoch, resp. o prebiehajúcom vyšetrovaní či operatívnom preverovaní ako aj zakrývaním ich trestnej činnosti (bod 6, 11, 13 obžaloby).

Podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku súd obžalovaných G. J., C. J., C. J., K. M. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 pre zločin krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona ku § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v bode 4/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

vo večerných hodinách v presne nezistenom dni v čase po 3. júni 2012, sa obžalovaní C. E., G. J., C. J., C. J., K. M. a C. E. pokúsili ukradnúť poškodenému P. J., sumu vo výške 16 811,36 Eur, o ktorej obžalovaní predpokladali, že by mala pochádzať z domnejšej lúpeže, ktorú mal vykonať P. J. dňa 3. júna 2012, kde obžalovaní mali informáciu o tom, že poškodený sa mal v čase pokusu krádeže nachádzať v unimobunke E. v J., pričom uvedené mali obžalovaní spáchať preukazujúc sa ako príslušníci Policajného zboru Slovenskej republiky a majúci pri sebe zbrane (samopal, teleskopické obušky, nože) tak, že po násilnom prekonaní vstupnej brány do objektu všetkými hore uvedenými osobami, C. E. povedal tam prítomnému strážnikovi, že sa jedná o policajnú akciu, pričom tomuto sa preukázal falošným preukazom medzinárodnej policajnej asociácie IPA, kde následne po prehladaní objektu unimobunky, potom ako sa nenašli žiadne peniaze, osoby páchajúce tento skutok odišli z unimobunky a z areálu preč.

Podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku súd obžalovaného Mgr. C. T. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c/ Trestného zákona v bode 6/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

Mgr. C. T., ako policajt pomáhal pri zakrývaní trestnej činnosti skutkov opísaných v bode č. 4/ obžaloby a v bode č. 5/ obžaloby poškodených P. J. a K. V. a to tak, že mjr. Mgr. C. T., vedúci X. oddelenia všeobecnej kriminality, odboru kriminálnej polície, OR PZ v Trnave, pracovisko T. č. X, G., ktorý je príslušníkom Policajného zboru Slovenskej republiky, v období po 3. júni 2012 vykonával svoju právomoc tým spôsobom, že minimálne vedel o trestnom čine spáchanom na tom skutkovom základe,

ako je to uvedené v skutku v bode č. 4 a v skutku v bode č. 5, nakoľko danú vec vyšetrovalo oddelenie, ktorému je a v čase skutku bol vedúci, pričom ako príslušník PZ konal spôsobom odporujúcim zákonu, informoval prostredníctvom inej osoby C. E. o skutočnosti, že polícia chytila jedného z páchatelov lúpeže, ktorý sa volá P. J. prezývaný G., obvineným v uvedených skutkoch pomáhal v zakrytí trestnej činnosti, konkrétne sa pred nimi vyjadroval o tom, že skutok je zachytený na kamerách, pričom si obžalovaní mali dať aspoň kukly.

Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku súd obžalovaného C. K. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona v bode 7/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom období v roku 2012 sa viackrát stretli obžalovaní C. E., C. K. a C. E. za účelom vymoženía finančnej hotovosti od osoby M. L., prezývaný „V.“, ktorý dlžil minimálne 5000 Eur C. E., pričom pri jednom zo stretnutí, v presne nezistenom čase v roku 2012 v uličke oproti hotelu S. v G. sa náhodne stretli C. E. a C. E. s M. L., pričom C. E. kázal C. E., aby sa poškodenému pohrozil, príp. ho „rozjebal“, čím mal na mysli bitku, ak nepochopí, že má vrátiť peniaze a teda ako všetci prítomní vystúpili z motorových vozidiel, na ktorých prišli, povedal E. L.: „pozri V., poznáme sa, je mi trápne, aby som ťa tu musel biť za nejaké peniaze, ale keď ich nevrátiš, nebudem brať ohľad na nič a rozjebem ťa!“, kde po tomto následne došlo k presnejšie nezistenej dohode o splatnosti dlžnej sumy medzi C. E. a M. L., ktorá nebola dodržaná, a preto dňa 20. mája 2012 v čase medzi 21:00 hod. - 22:00 hod. sa stretli C. E., C. E. a C. K., kde C. E. v motorovom vozidle Audi S8 prezentoval pred C. E. a C. K. skutočnosť, že mu M. L. nevracia peniaze a preto musia prítvrdiť a to tak, že hodia poškodenému L. výbušninu do domu.

Podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku súd obžalovaného C. S., obžalovaného P. T., obžalovaného O. Q., obžalovaného C. Y. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 vo vzťahu k C. S. a P. T. pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k O. Q. pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k C. Y. pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v bode 14/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

obžalovaný C. S. v letných mesiacoch roku 2008, poveril O. J. na vymoženie pohľadávky od osoby poškodeného K. J., kde podľa doterajších zistení malo ísť o pohľadávku vo výške 500 000 Sk (16 597 Eur), kde uvedená pohľadávka mala byť v prípade odmietnutia vyplatenia vymožená aj násilným spôsobom na osobe poškodeného, kde potom ako poškodený uvedenú pohľadávku odmietol uznať a vyplatiť, najprv pri osobnom stretnutí s O. J. v meste D. a neskôr aj pri telefonickom kontakte s obžalovaným C. S., obžalovaný C. S. na presne nezistenom mieste prikázal O. J., aby poslal ľudí za poškodeným s tým, aby ho fyzicky napadli za účelom vymoženía pohľadávky, načo O. J. týmto poveril obžalovaných P. T., O. Q. a C. Y., kde následne dňa 15. augusta 2008 v čase okolo 11:00 hod. obžalovaní P. T., O. Q. a C. Y. v meste D. na ulici C., v Lobby bare hotela B., napadli poškodeného kvôli hore uvedenému vymoženiu pohľadávky a útokom mu spôsobili zranenia: pohmoždenie mozgového tkaniva v spánkovej oblasti vpravo so zakrvácaním po pavúčnicu, tržno-zhmoždené rany vo vlasatej časti hlavy 6 cm a 4 cm dlhé, zasahujúce do podkožného tkaniva, pohmoždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého lakťa, tržno-zhmoždenú ranu v oblasti ľavého kolena so známkami pohmoždenia mäkkých tkanív s dobou liečby najmenej 6 týždňov.

Podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku súd obžalovaného P. T., obžalovaného O. Q., obžalovaného C. Y. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gv 67/13/100 - 716, zo 4. mája 2015 vo vzťahu k P. T. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom

na § 141 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k O. Q. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k C. Y. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v bode 15/ obžaloby na tom skutkovom základe, že

obžalovaní P. T., O. Q. a C. Y. dňa 15. augusta 2008 v čase okolo 11:00 hod. v meste D. na ulici C., v Lobby bare hotela B., napadli poškodeného K. J. a to takým spôsobom, že obžalovaní vošli do Lobby baru hotela B., kde K. J. sedel za barovým stolom, pristúpili k nemu a opakovane ho obžalovaní skladacím obuškom a čalúnenými kreslami v bare sa nachádzajúcimi udierali do oblasti hlavy, rúk a nôh, kde následne počas útoku boli poškodenému zo strany obžalovaných vzaté peniaze, ktoré mal voľne položené na stole, v celkovej výške 25 600 Sk (849,80 Eur).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil súd obžalovaným C. E., I. V. povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej strane S., a.s., J., K. X, IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 40 174,27 Eur.

Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú stranu S., a.s., J., K. X so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený I. K., nar. XX. I. XXXX, bytom G., Y. XX, odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Rozsudok súdu I. stupňa už nadobudol právoplatnosť vo vzťahu k obžalovaným C. E. (4. decembra 2015), G. E. (7. decembra 2015) a C. K. (12. februára 2016).

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolania obžalovaní P. V., P. T., Mgr. C. T., G. J., C. J., K. M., O. K., I. V. a S. J.. Odvolanie podal aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie vo vzťahu k bodu 1/ v neprospech obžalovaných P. T., Mgr. C. T., G. J., C. J., C. J., K. M., I. V., S. J., O. Q., C. Y., O. K. v oslobodzujúcej časti, vo vzťahu k bodu 4/ v neprospech obžalovaných G. J., C. J., C. J. a K. M. v oslobodzujúcej časti, vo vzťahu k bodu 6/ v neprospech obžalovaných Mgr. C. T. v oslobodzujúcej časti, vo vzťahu k bodom 14/ a 15/ v neprospech obžalovaných C. S. (len bod 14/), P. T., O. Q., C. Y. v oslobodzujúcej časti, vo vzťahu k bodu 5/ v neprospech obžalovaných G. J., C. J., C. J. a K. M. vo výroku o vine a vo výroku o treste, vo vzťahu k bodu 7/ v neprospech obžalovaného I. V. vo výroku o vine a treste, vo vzťahu k bodom 10/ a 12/ v neprospech obžalovaného Mgr. C. T. vo výroku o vine a treste, vo vzťahu k bodu 11/ v neprospech obžalovaných S. J., G. J., C. J., K. M. a P. T. vo výroku o vine a treste, vo vzťahu k bodom 13/ a 14/ v neprospech obžalovaného O. K. vo výroku o vine a treste (č. l. 8488 spisu).

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že súd pochybil v konaní, keď nevyhovел návrhu prokuratúry na výsluch svedka E., ktorý bol súdu zaslaný v písomnej forme 23. októbra 2015 spolu s úradným záznamom, z obsahu ktorého bolo zrejmé, že svedok by na hlavnom pojednávaní mohol byť vypočutý najmä vo vzťahu k bodu 1/, 14/ a 15/, nakoľko pôsobil v inkriminovanom čase pri O. J.. Svedok E. bol viac rokov členom zločineckej skupiny „G.“ a pôsobil pri viacerých tzv. lokálnych šéfoch tejto skupiny. Prokurátor preto nesúhlasí s argumentáciou súdu, že súd má povinnosť byť ústretovejší voči obhajobe pri návrhoch na doplnenie dokazovania. Táto právna úvaha nemá oporu v Trestnom poriadku a je priamo v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, ktorá bez pochyb platí v konaní pred súdom (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku). Poukázal na písomný návrh prokuratúry na výsluch svedka z 23. októbra 2015 a úradný záznam, ktorý bol súčasťou tohto návrhu a ktorý bol doručený na prokuratúru 22. októbra 2015 a hneď následný deň bol promptne zaslaný súdu. Potenciálny svedok E. sám listom adresovaným na políciu prejavil záujem vypovedať o rôznej trestnej činnosti a príslušníci PZ odstúpili daný poznatok spracovaný vo forme úradného záznamu

na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej Republiky, lebo mohol byť využitý v prejednávanej trestnej veci.

V súvislosti s akceptovaním návrhu obhajoby na vypočutie otca obžalovaného - svedka MUDr. T., ktorý v podstate nemal vedomosť o žiadnom prejednávacom skutku, nie je prokurátorovi zrejmé, na základe akých kritérií súd tento návrh akceptoval a návrh prokuratúry na vypočutie svedka, ktorý mal vedomosti o konkrétnych skutkoch obžaloby, neakceptoval.

Prokurátor vytkol súdu, že jeho úvahy o tom, že nie je možné zistiť, či dôkazné prostriedky, ktoré navrhol prokurátor vykonať na hlavnom pojednávaní (návrh na výsluch E.), boli k dispozícii prokuratúry už skôr ako počas prebiehajúceho hlavného pojednávania, sú v rozpore so samotným obsahom písomného návrhu na vykonanie tohto dôkazu, kde sa uvádza, že úradný záznam zo 7. októbra 2015 bol na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky doručený 22. októbra 2014.

Za chybu konania považuje aj skutočnosť, že súd neakceptoval návrh prokuratúry na doplnenie dokazovania vo forme prečítania uznesení o vznesení obvinenia, ktoré boli súdu krátkou cestou priamo predložené na hlavnom pojednávaní za účelom potvrdenia vierohodnosti svedka O. J. a nie na preukazovanie sklonov obžalovaných k páchaniu trestnej činnosti. Jediným účelom predloženia uznesení bolo poukázať na to, že doteraz sa v žiadnom trestnom konaní, kde O. J. vystupuje ako korunný svedok nepreukázalo, že by klamal, preto jeho výpoveď aj sama o sebe v kontexte celkovej dôkaznej situácie v prejednávanej veci by podľa prokurátora mala stačiť na uznanie viny u jednotlivých obžalovaných. Svedok O. J. nebol utajený svedok, nebol vypočúvaný prostredníctvom telemostu, ale bol opakovane podrobený kontradiktórnemu výsluchu tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, kde v podstatných okolnostiach usvedčoval spoluobžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov.

Prokurátor sa ďalej nestotožnil s tým, že zo strany súdu nebola pripustená otázka prokurátora na svedka O. J. ohľadom prerozdeľovania financií v rámci zločineckej skupiny a rovnako postup prvostupňového súdu vo vzťahu k otázke čítania prepisov obsahu zaznamenaných telefonických hovorov, ktorý návrh na vykonanie predmetného dôkazného prostriedku bol akceptovaný len v obmedzenom rozsahu s poukazom na nedostatočné odôvodnenie príkazov sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Trnave. Poukázal pritom na právny názor uvedený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To 9/2011, zo 4. apríla 2012, podľa ktorého ak príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti či už podľa § 88 odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku alebo zák. č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov neobsahuje odôvodnenie, resp. jeho odôvodnenie je po obsahovej stránke nedostatočné, nemusí mať za každých okolností ten následok, že dôkaz získaný na základe takéhoto príkazu je po podaní obžaloby v súdnom konaní nepoužiteľný a pre záver, že príkaz príslušného sudcu bol dôvodný svedčí skutočnosť, že vo veci bolo následne týmto osobám vznesené obvinenie. Súd mal podľa prokurátora potom rozhodnúť, či orgány činné v prípravnom konaní obmedzili svoj vplyv len na vyšetrovanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom alebo zneužili inštitút nariadenia odpočúvania a záznamu telekomunikačnej činnosti obžalovaných. Predmetný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti netrpel žiadnou formálnou chybou, keďže jeho výrok obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti.

Za chybu konania považuje prokurátor aj neakceptovanie návrhu na pribratie znalcov za účelom vypracovania posudkov a to Ústavu súdnej optiky a antropológie k bodom 14/ a 15/ obžaloby. V tejto súvislosti uviedol, že vo vzťahu k uvedeným bodom obžaloby došlo k výraznej zmene dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní oproti dôkaznej situácii v prípravnom konaní, kedy páchatel'ov uvedených skutkov usvedčoval svedok O. J. a opakovane sa k spáchaniu skutku v bode 14/ priznal v prípravnom konaní v prítomnosti viacerých obhajcov tak O. Q. ako aj C. Y. a usvedčoval aj S. a T..

Prokurátor uviedol, že aj poškodený K. J. v bodoch 14/ a 15/ obžaloby až na hlavnom pojednávaní jednoznačne vedel opoznať útočníkov, resp. uviesť, že žiaden z obžalovaných prítomných v pojednávacej miestnosti uvedený skutok nespáchali. Následne sa poškodený snažil vykresliť korunného svedka O. J. ako hlavného vinníka a ako osobu nespoľahlivú (nevierohodnú). Nedôveryhodnosť

výpovede poškodeného K. J. na hlavnom pojednávaní vyplýva aj z toho, že na hlavnom pojednávaní tvrdil v súvislosti s konfliktným telefonátom s osobou, ktorá sa predstavila ako C., kde v zápisnici z prípravného konania je uvedené meno C. S., že priezvisko pri výsluchu neuvádzal, to tam mal vyšetrovateľ dopísať sám. Uvedené tvrdenie poškodeného je účelové a nepravdivé, lebo aj na doplňujúcu otázku obhajkyne JUDr. Věstenickej v prípravnom konaní, z čoho usudzuje, že osoba, ktorá sa mu v telefóne predstavila ako C. S., bola v skutočnosti táto osoba, poškodený uviedol, že usudzuje to z toho, že keď ho hľadal, on bol ten, ktorý sa na poškodeného vypytoval, následne sa mu predstavil v telefóne a všetci vojaci vrátane J. pred ním stáli v pozore. Teda poškodený J. ani na otázku obhajkyne nenamietal, že uvádza iba meno C. bez priezviska, ale bez námietok odpovedal na otázku súvisiacu s C. S..

V súvislosti s bodom 1/ prokurátor namietol oslobodzujúci výrok súdu, ktorým Mgr. C. T. ako podporovateľa zločineckej skupiny a obžalovaných G. J., C. J., C. J., K. M., I. V., S. J., O. Q., C. Y., O. K. ako osoby činné pre zločineckú skupinu oslobodil za skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Prokurátor zdôraznil, že všetci obžalovaní mali vedomosť, že konajú v prospech zločineckej skupiny, nevierohodne pôsobí konštatovanie súdu vo vzťahu k Mgr. C. T., dlhoročnému pracovníkovi polície, ktorý už v čase jeho pôsobenia na vtedajšom Úrade boja proti organizovanej kriminalite J., varoval prostredníctvom O. J. C. S., že bude nasledujúci deň zadržaný príslušníkmi polície, pričom uvedené konanie sa odohralo ešte v roku 2006.

K skutku v bode 10/ a skutku, ktorý Mgr. C. T. spáchal v roku 2011 v prospech zločineckej skupiny, ako aj skutku v bode 6/, spod ktorého bol oslobodený s tým, že nejde o trestný čin, možno prihliadnúť aj na skutočnosť, že v poslednom období pôsobil ako vedúci pracovník kriminálnej polície v G. a ako tzv. „ich policajta“ ho vnímal nielen O. J., C. E., C. E., ale aj svedkovia E. C., V. či D., teda je zrejmé, že v celkovom kontexte dôkaznej situácie vo vzťahu k Mgr. C. T. možno dospieť k záveru, že Mgr. C. T. dlhoročne podporoval zločineckú skupinu a vzhľadom na jeho pracovné zaradenie by bolo nepravdepodobné domnievať sa, že nemal vedomosť o existencii zločineckej skupiny, jej vnútornom hierarchickom usporiadaní či pôsobení v jednotlivých regiónoch Slovenska vrátane G., kde naposledy ako vedúci policajt pôsobil.

Nemožno podľa prokurátora prijať úvahy súdu ani vo vzťahu k obžalovaným O. Q., C. Y., P. T., ktorých činnosť pre skupinu popísal okrem O. J. aj svedok V., prípadne svedok C., ktorý navyše k P. T. uviedol, že tento pôsobil nielen pri O. J., ale určitý časový úsek aj priamo pod C. S.. Uvedené platí aj vo vzťahu k O. Q. a C. Y., ktorých z činnosti pre skupinu usvedčuje nielen výpoveď O. J., ale aj V., ktorý opoznal oboch obžalovaných ako osoby, s ktorými O. J. na pokyn C. S. prichádzal do mesta Y. a kde menovaným dával konkrétne pokyny k činnosti C. S. prostredníctvom O. J., ale v niektorých prípadoch aj priamo C. S.. Boli volaní do mesta Y. kvôli snahe o prevzatie ich podnikov W. D. (právoplatne odsúdeným na doživotie za úkladnú vraždu), ktorý mal patriť k tzv. konkurenčnej zločineckej skupine - D.. Rovnako svedok V. uviedol, že menovaní v tom čase nosili oblečenie charakteristické pre členov zločineckej skupiny „G.“.

Vo vzťahu k oslobodeniu O. K. v bode 1/ obžaloby prokurátor namietol, že prvostupňový súd nedostatočne zohľadnil skutočnosti preukazujúce vedomosť obžalovaného K., že koná pre zločineckú skupinu, v rámci ktorej je určité hierarchické usporiadanie. Súd nedostatočne prihliadol na tú skutočnosť, že O. K. mal blízky priateľský vzťah s O. J. ako aj to, že hlavná iniciatíva na spáchanie skutkov voči poškodenému I. K. vzišla od obžalovaného, ktorý sám žiadal O. J., aby na I. K. zobral „T.“. Obvinený O. K. si bol vedomý, že je činný pre zločineckú skupinu, nakoľko mal vedomosť o "T." a mal vedomosť o tom, že obvinený P. V. je v rámci skupiny nadriadený O. J..

Vo vzťahu k bodu 1/, spod ktorého boli oslobodení G., C., C. J. a K. M., uviedol, že vzhľadom na výpoveď svedka E., J., ale aj odposluchy telefonických hovorov je zrejmé, že menovaní vedeli, že trestnú činnosť nepáchajú samostatne, ale podieľajú sa na jej páchaní v rámci určitého zoskupenia osôb, kde bola daná deľba úloh pre jednotlivých členov a hierarchická štruktúra a teda, že sú činní pre zločineckú skupinu.

Vo vzťahu k oslobodeniu I. V. spod bodu 1/ rovnako uviedol, že je nepravdepodobné s poukazom na dlhoročný priateľský (sponzorský) vzťah s O. J., kde obaja trávili spolu aj niekoľko dní nepretržite v rade pri účasti na rôznych motocyklových pretekoch, aby nemal žiadnu vedomosť o existencii zločineckej skupiny, v ktorej pôsobil O. J..

V súvislosti s bodom 7/ vo vzťahu k I. V. k výroku o treste uviedol, že uložený trest považuje za príliš mierny a tento by bol prijateľný len za situácie, keby sa I. V. ako vrcholový športovec v duchu športovej zásady fair play priznal k predmetnému skutku aj na hlavnom pojednávaní (ako učínil pri prvom výsluchu v prípravnom konaní) a svoj čin oľutoval. Za danej situácie, keď I. V. všetko popieral a neprejavil ani žiadnu ľútosť nad spáchaným skutkom, je adekvátny len nepodmienečný trest odňatia slobody.

Vo vzťahu k bodu 1/, spod ktorého bol S. J. oslobodený a vo vzťahu k bodu 11/ (zmenená právna kvalifikácia) prokurátor uviedol, že oslobodzujúci výrok považuje za nezákonný, lebo zo samotného priebehu skutku v bode 11/ je zrejmé, že menovaný vedel, že koná pre zločineckú skupinu „G.". Konal podľa inštrukcií od J. a vystupoval v úlohe toho dobrého a hlavne mal získať dôveru poškodeného D. a zísťovať jeho ďalší zamýšľaný postup, teda či bude volať políciu alebo nejakú konkurenčnú zločineckú skupinu na svoju ochranu. S. J. si bol vedomý toho, že koná pre hierarchickú usporiadanú skupinu osôb a vedel aj to, že ide o zločineckú skupinu „G." a v súvislosti s bodom 11/ prokurátor napadol aj samotné prekvalifikovanie skutku vo vzťahu k J., nakoľko vedel aj o výške vymáhanej pohľadávky a to ako od O. J., tak aj od poškodeného D.. Bol prítomný pri jednaniach ohľadom vymoženía tejto pohľadávky, preto uznanie viny len za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, považuje za nezákonné.

K bodu 11/ prokurátor uviedol, že pri vymáhaní legálnej pohľadávky nelegálnym spôsobom by minimálne boli poškodení ostatní veritelia D., nakoľko tento dlžník mal viacero záväzkov po splatnosti voči rôznym veriteľom a v prípade, že je majetok dlžníka predĺžený, mal by nasledovať konkurz a pomerné uspokojenie veriteľov a nemožno akceptovať stav, že veriteľ, ktorý si dá vymôcť legálnu splatnú pohľadávku prostredníctvom zločineckej skupiny v celej výške na úkor ostatných veriteľov, by bol podľa tejto úvahy v práve, resp. by sa vôbec nezohľadňovala výška takto vymáhanej pohľadávky ako znak kvalifikovanej podstaty trestného činu vydierania a de facto by sa ani nezohľadnilo to, ako týmto konaním boli ukrátení ostatní veritelia.

V súvislosti s úvahami prvostupňového súdu, že vo vzťahu k obžalovaným O. Q. a C. Y. pri oslobodení spod skutkov v bodoch 14/ a 15/ ich nemohol uznať za vinných zo skutku v bode 1/, prokurátor uviedol, že súčasná judikatúra v otázke totožnosti skutku už nelipne na prísne formalistickom prístupe, ale naopak, je omnoho liberálnejšia a súdu nič nebránilo minimálne upraviť skutok (napríklad, že by vypustil zo skutku text v zátvorke, ktorý bol v skutku len pre lepšiu orientáciu súdu a len príkladmo bolo v zátvorke uvedené, že menovaní pôsobili pre skupinu aj pri predmetných skutkoch). Má za to, že bolo minimálne preukázané, že boli činní pre zločineckú skupinu v určitých časových obdobiach a poznali sa a stýkali s viacerými jej členmi.

K bodu 4/, spod ktorého súd oslobodil G. J., C. J., C. J. a K. M. uviedol, že obžalovaní najneskôr už pri obhliadke inkriminovanej unimobunky cez okno videli, že v tejto sa nenachádza žiadna osoba, ktorú podľa ich tvrdení chceli zadržať a odovzdať polícii a následné vytrhnutie vchodových dverí do unimobunky preto už bolo motivované jednoznačne len snahou dostať sa k ulúpeným peniazom, keďže obžalovaní vedeli, že v unimobunke sa nenachádza žiadna osoba, o čom sa vizuálne opätovne mohli presvedčiť aj po vytrhnutí uvedených dverí, preto následné konanie už smerovalo len k úmyslu nájdania lupu a jeho následného zmocnenia sa. Konanie obžalovaných, ktorí prehládávali veci, smerovalo výlučne k hľadaniu ulúpených peňazí a nie k hľadaniu osoby, ktorá mala lúpež spáchať. K dokonaniu trestného činu nedošlo len preto, že obžalovaní ulúpené peniaze nenašli.

Vo vzťahu k bodu 6/ k Mgr. C. T. uviedol, že základnou povinnosťou príslušníka Policajného zboru je

objasňovať trestnú činnosť, osobitne je táto úloha zverená príslušníkom kriminálnej polície, ktorí nemajú za úlohu len objasňovať trestnú činnosť nahlásenú občanmi, ale ich povinnosťou zo zákona je aj to, aby sami vyhládali a odhalovali aj tzv. latentnú trestnú činnosť a všetky relevantné poznatky, ktoré v tomto smere získali a sú povinní overovať a odstupovať na realizáciu vyšetrovateľom, aby títo postupovali ďalej vo veci v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov má prokurátor za to, že Mgr. C. T. v skutku uvedenom v bode 6/ naplnil všetky pojmové znaky zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona.

V súvislosti s bodmi 10/ a 12/, za ktoré bol Mgr. C. T. uznaný za vinného, namietal, že trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia považuje za mierny a v rozpore so zásadami na ukladanie trestov, ktoré sú uvedené v ustanoveniach § 34 Trestného zákona. Takýto trest nespĺňa požiadavku na generálnu prevenciu a je neadekvátne uložiť takýto trest vysokému funkcionárovi v rámci Policajného zboru, ktorého množstvo osôb v rámci zločineckej skupiny „G.“ vnímalo dlhodobo ako tzv. ich policajta.

Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvého stupňa, ktorý pri posudzovaní skutkov u obžalovaného Mgr. C. T. vypustil z právnej kvalifikácie kvalifikačný znak, že skutky spáchal ako verejný činiteľ (§ 48 ods. 3 písm. f/ zák. č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície).

V súvislosti s bodom 13/ a 14/ napadnutého rozsudku namietal výrok o vine a treste vo vzťahu k O. K. Výtkol súdu, že vypustil ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty pri zločine vydierania podľa § 189 a zločine lúpeže podľa § 188 Trestného zákona výšku spôsobenej škody, teda neprihliadol na hodnotu vozidla, ktoré bolo protiprávne na pokyn O. K. odňaté poškodenému I. K. a nemožno súhlasiť ani s tým, že uvedené vozidlo by bolo v moci obžalovaných len krátku dobu, lebo v prípade, že by poškodený I. K. neuhradil požadovanú finančnú hotovosť, vozidlo by v dispozícii obžalovaných bolo po dobu aj niekoľkých mesiacov, ktoré by užívali tak, ako to bolo aj pri iných vozidlách, ktoré mali od poškodeného bezodplatne v užívaní a naopak požadovali finančné plnenia od poškodeného I. K.

Obžalovaní, ktorí pôsobili ako tzv. hrubá sila, vždy rešpektovali pokyny a prijali dopredu vymedzenú úlohu pri páchaní jednotlivých skutkov od hierarchicky nadradených osôb v skupine. Z toho vyplýva, že obžalovaní akceptovali to, že sa podieľajú na páchaní skutkov, ktoré sami nevyvolali a že skutky páchajú koordinovane v rámci väčšej skupiny osôb, kde každý vedel, aká je jeho úloha pri skutku. Nemožno preto akceptovať postup prvostupňového súdu, ktorý spoločné konanie obžalovaných v jednotlivých skutkoch okrem osôb, ktoré urobili vyhlásenie o vine, právne posúdil len ako spolupáchateľstvo a konanie neposúdil ani len vo forme organizovanej skupiny. Podľa ustálenej dôkaznej situácie mal prvostupňový súd minimálne spoločné konanie obvinených v bodoch 5/, 7/, 11/, 13/, 14/ rozsudku a v bodoch 4/, 14/, 15/ obžaloby právne kvalifikovať ako trestné činy spáchané organizovanou skupinou.

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku zrušil v časti týkajúcej sa výrokov o vine a treste v bode 5/ rozsudku vo vzťahu k G. J., C. J., C. J. a K. M., v bode 7/ rozsudku vo vzťahu k I. V., v bode 10/ a 12/ rozsudku vo vzťahu k Mgr. C. T., v bode 11/ rozsudku vo vzťahu k S. J., G. J., C. J., K. M. a P. T., v bode 13/ a 14/ rozsudku vo vzťahu k O. K. a oslobodzujúce výroky v bode 1/ vo vzťahu k P. T., Mgr. C. T., G. J., C. J., C. J., K. M., I. V., S. J., O. Q., C. Y., O. K., v bode 4/ vo vzťahu k G. J., C. J., C. J. a K. M., v bode 6/ vo vzťahu k Mgr. C. T., v bode 14/ a 15/ vo vzťahu k C. S. (len bod 14/), P. T., O. Q., C. Y. a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky doplnil svoje odvolanie písomným podaním z 18. marca 2016 (č. l. 8612 spisu) a písomným podaním z 26. apríla 2016 (č. l. 8757 spisu). Výslovil nesúhlas s postupom prvostupňového súdu k možnosti použitia odposluchov, resp. ich prepisov, kde prvostupňový súd s výhradou, že súhlasy na použitie informačno -

technických prostriedkov, ktoré vydal sudca Krajského súdu v Trnave, neboli dostatočne odôvodnené a tým pádom sú nezákonné, odmietol vykonať na hlavnom pojednávaní. Poukázal na zák. č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno - technických prostriedkov, kde v zákone nie je uvedená forma, akou má zákonný sudca udeliť súhlas na použitie informačno - technických prostriedkov, teda v zákone absentuje požiadavka, aby uvedený súhlas obsahoval odôvodnenie na rozdiel od príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku, preto je nelogické nad rámec zákona požadovať, aby predmetný súhlas obsahoval dostatočné odôvodnenie. Zákon č. 166/2003 Z. z. v § 4 ods. 3 uvádza, aké náležitosti má obsahovať samotná žiadosť na použitie informačno - technických prostriedkov. Dotknuté žiadosti Prezídia Policajného zboru, ktoré sú odôvodnené v zmysle zákonných požiadaviek a bolo už len na slobodnom rozhodnutí zákonného sudcu, či uvedené dôvody z predmetných žiadostí prevezme, resp. odcituje aj v odôvodnení vydaných súhlasov na použitie informačno - technických prostriedkov. Prvostupňový súd pochybil, ak neumožnil vykonať dôkaz prehratím odposluchov, resp. čítaním prepisov z uvedených odposluchov, ktoré boli získané na základe súhlasov sudcu Krajského súdu v Trnave. Poukázal na uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Západ Nitra, ČVS: PPZ-113/NKA-PZ-ZA-2016, z 26. apríla 2016, ktorým vyšetrovateľ vznesol podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie K. J. za prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona v súvislosti s jeho výpoveďou v dotknutej trestnej veci na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom. Podľa prokurátora výpoveď K. J. v konaní pred súdom bola účelová a nepravdivá, keď úmyselne zatajil meno volajúceho C. S. a nepravdivo obvinil vyšetrovateľa, že tento mu predmetné meno sám posunul, pričom zo zápisnice z prípravného konania o výsluchu K. J. vyplýva pravý opak. K údajnému nátlaku zo strany vyšetrovateľa k osobám O. Q., C. Y. uviedol, že predmetné zápisnice z prípravného konania o výsluchu obvinených neobsahujú námietky a všetky zápisnice boli podpísané tam zúčastnenými obžalovanými aj prítomnými obhajcami bez výhrad.

K odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa vyjadril prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Julianny Weiszovej, advokátky v Dunajskej Strede, O. Q.. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, lebo nie je dôvodné (č. l. 8602, č. l. 8822 spisu).

K odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa vyjadril prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Júlie Věstencickej, advokátky v Bratislave, C. S. (č. l. 8640 spisu). Poukázal na skutočnosť, že z výpovede poškodeného K. J. je zrejmé, že k vydieraniu poškodeného ako aj zadaniu pokynu na jeho fyzické napadnutie zo strany S. nedošlo. V čase, kedy malo dôjsť k zadaniu pokynu jeho osobou napadnúť poškodeného K. J., sa nachádzal na pretekoch mimo územia Slovenskej republiky. Poškodený K. J. zároveň uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 10. septembra 2015, že osobu C. S. nepozná a nemali medzi sebou konflikt. K svedkovi O. J. uviedol, že opisoval skutok viackrát odlišne v podstatných skutočnostiach. Ďalej uviedol, že prokuratúra v snahe zachraňovať situáciu a za každú cenu bez logických úvah zamedziť oslobodeniu S. spod obžaloby, siahla po doplnení dokazovania výsluchom svedka E.. Je však podľa jeho názoru zaujímavé, že k rozhodnutiu vypovedať, svedok E. došiel až po vypovedaní poškodeného k predmetnému skutku. Zdôraznil, že v prevažnej väčšine všetky osoby spolupracujúcich svedkov, ktorých vierohodnosť je veľmi otázná, začali spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní až po uplynutí istého času začatia ich väzobného stíhania. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

K odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa vyjadrili prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Mateja Csenkyho, advokáta v Trnave, P. T. a C. Y. (č. l. 8660 spisu, č. l. 8707 spisu, č. l. 8814 spisu). S poukazom na § 277 ods. 5 Trestného poriadku uviedli, že skutočnosť, že súd neprijal návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka E., nemožno považovať za pochybenie v konaní. K otázke prepisov obsahu zaznamenaných telefonických hovorov sa stotožnili s právnym názorom Špecializovaného trestného súdu, v ktorom súd podrobne uviedol, z akých dôvodov nebolo možné prijať predložené prepisy záznamov v celom rozsahu. Vo vzťahu k

pribratíu znalcov Ústavu súdnej optiky a antropológie za účelom vypracovania posudkov k bodu 14/ a 15/ obžaloby uviedli, že prípadné znalecké dokazovanie by nevedlo k získaniu relevantných informácií. K bodu 1/ obžaloby uviedli, že v danej veci nebola daná vecná príslušnosť Špecializovaného trestného súdu podľa § 14 Trestného poriadku z dôvodu, že absentovali v danej veci základné znaky zločineckej skupiny ako štruktúrovanosť, plánovanie činnosti, hierarchické znaky a vzťahy nadriadenosti a podriadenosti. Uviedli, že obžalovaní netvorili žiadnu zločineckú skupinu. Súd preto vyhodnotil dôkaznú situáciu k bodu 1/ obžaloby a spod obžaloby oslobodil obžalovaných správne. Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

K odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa vyjadrili prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Róberta Grella, advokáta v Trenčíne, obžalovaní K. M., C. J. a C. J. (č. l. 8565 spisu). Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné z dôvodu, že tvrdenia prokurátora nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Proti tomuto rozsudku podali prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Róberta Grella, advokáta v Trenčíne, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 11/ C. J. a K. M. (č. l. 8442 spisu).

Nesúhlasili so záverom súdu, pokiaľ ide o vedomosť obžalovaných z E. o neštandardnom vymáhaní dlhu najmä s poukazom na výpovede C. E., G. J., C. J. a K. M. Obžalovaný C. E. na hlavnom pojednávaní uviedol, že tieto osoby priviedol k O. J. ako komparzistov za pár sto eur, ktorí nemali ani predstavu o tom, ako koná O. J., v akých peniazoch sa pohybuje a taktiež nevedeli, akým spôsobom prevádza vymáhanie pohľadávok. Uviedli, že zo slov obžalovaného E. vyplýva, že obžalovaní z E. od neho vedeli o O. J. a o svojich úlohách len to, že ide o podnikateľa, ktorý má firmu P., s.r.o., ktorá sa zaoberá vymáhaním pohľadávok a že ich úlohy budú spočívať len v tom, že spraví kvázi sbs-ku alebo nejakú ochranu. Obžalovaný E. podľa svojho vyjadrenia spolu s O. J. využili ich naivitu v tejto veci a z toho aj profitovali, pričom obžalovaní z E. ani nevedeli, o aké peniaze vlastne ide. Obžalovaný E. ďalej uviedol, že „oni nemohli si vôbec predstaviť čo sa všetko skrýva za nejakým pánom J.“... „títo chalani, oni celý život prežili možno vo E. a nikdy v živote neprišli do styku s nejakou takouto trestnou činnosťou, takou sofistikovanou a takého razenia a vôbec nevedia, čo je nejaká firma, čo je nejaká pohľadávka, čo sú nejaké ekonomické výrazy, bankové výrazy, alebo nejaké právne výrazy a celé to prostredie, im to podľa mňa veľa nehovorilo, oni to videli v tom ako keby že ideme na diskotéku, proste tu sa postavíme, tu vám spravíme nejaký chrbát, že keď niekto dôjde, aby sme tu boli, no a v tom spočívala tá ich naivita, že v podstate to boli pre nás lacní komparzisti.“

Obžalovaní z E. nevedeli ani o výške vymáhanej pohľadávky a ani o tom, že idú niekoho vydierať. Vôbec prvýkrát sa obžalovaní z E. stretli s O. J. pri predmetnom skutku poškodeného D., a to v samotný deň, kedy malo dôjsť k stretnutiu O. J. s poškodeným D., na benzínovej pumpe pri D..

K otázke účasti T. na samotnom skutku, priebehu vymáhania pohľadávky a zadávaní pokynov G. J. uviedol, že „pokyn žiadny som nedostal od žiadneho pána J., povedal mi C., že iba, aby sme stáli tu a keď náhodou niekto dôjde, že aby sme im zavolali dovnútra“. Obžalovaný G. J. uviedol, že poškodeného videl len pár sekúnd, aj to nevedel či je to on, keď si pri bráne tento pán podával ruky s J. a obžalovaným E. po skončení stretnutia. Obžalovaný C. J. a K. M. neboli v budove, kde prebiehalo stretnutie s poškodeným, s ktorým ani po skončení stretnutia nijako nekomunikovali. K. M. k predmetnému skutku na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa s O. J. stretli prvýkrát na pumpe aj so E., ktorý ich zoznámil s J. a o ktorom im povedal, že má legálnu vymáhaciu spoločnosť a úloha T. spočívala v tom, že mali spraviť osobnú ochranu a sprievod C. E., ktorý bol ich kamarát.

Z výpovedí obžalovaných C. E., G. J., C. J. a K. M. vyplýva, že C. J. a ani K. M. nemali predchádzajúcu vedomosť o osobe O. J., nevedeli o jeho nelegálnom vymáhaní pohľadávok, v danom prípade nemali vedomosť o konkrétnej výške vymáhanej pohľadávky a ich vedomosť o úlohe, ktorú mali plniť, bola taká, že idú poskytovať osobnú ochranu svojmu kamarátovi C. E.. C. J. a ani K. M. nemohli

naplniť zákonné znaky trestného činu vydierania uvedené v § 189 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko nie je zrejmé ako konkrétne mali podľa súdu jednotliví obžalovaní vrátane C. J. a K. M. naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania.

Navrhli, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste za skutok v bode 11/ vo vzťahu k K. M. a C. J. súd zrušil a vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Rastislava Skybu, advokáta v Žiline, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 11/ obžalovaný P. T. (č. l. 8446 spisu).

Uviedol, že výklad udalosti v bode 11/ rozsudku nezodpovedá výsledkom vyšetrovania ani dokazovania pred súdom. Podľa výpovedí G. J., C. J., K. M., ktorí zostali vonku na dvore, síce P. T. šiel do budovy, ale zdržal sa tam len krátko. Podľa G. J. asi 3 minúty a podľa C. J. vyšiel z budovy asi po 10 minútach. Uvedené podľa obžalovaného P. T. zodpovedá tomu, čo k veci uviedol sám, a to, že išiel s J., J. a E. do budovy, ale do miestnosti k D. nevstúpil a po tom, čo sa J. s ostatnými v kancelárii zavreli, odišiel na dvor za ostatnými (T.), s ktorými sa dovtedy nepoznal a debatoval s nimi o bežných veciach nesúvisiacich s dôvodom ich prítomnosti.

P. T. k pohľadávke uviedol, že ako poškodený sa normálne označuje veriteľ, ktorý sa nemôže domôcť svojho nároku a nie podvodník, ktorý si požičia 150 000 Eur a nemá na ich zaplatenie a navyše prepíše majetok na inú osobu, aby sa vyhol plneniu, čím sa dopustil proti J. firme trestného činu poškodzovania veriteľa. Je podľa T. samozrejmé, že veriteľ sa bude dlžníka, ktorý tvrdí, že nemá na zaplatenie dlhu, dotazovať na jeho majetok, že bude trvať na splatení dlhu čo najskôr a nebudú ho zaujímať dlžníkové problémy, čo je štandardný postup legálneho vymáhania pohľadávky. Tvrdenie, že pri jednaní so D. došlo k vyhrážkam zo strany J., je podľa T. v priamom rozpore s výpoveďou samotného poškodeného D., ktorý uviedol, že na tomto stretnutí nedošlo ani k náznakom nátlaku alebo nejakým vyhrážkam, rokovanie bolo diplomatické a prebehlo profesionálne. Takýto priebeh návštevy a jednania potvrdzujú aj výpovede ostatných prítomných, ktorí zhodne uvádzajú, že k žiadnym excesom pri jednaní nedošlo.

P. T. uviedol, že išiel s J. do J. z dlhej chvíle sa previesť, bez akéhokoľvek určenia, vedel o účele cesty a vedel, že tam J. vlastní spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je vymáhanie pohľadávok, takže nemal žiaden dôvod domnievať sa, že sa jedná o niečo protizákonné. Na mieste samom prebehlo rokovanie s dlžníkom D., ktoré v žiadnom smere nevybočovalo z noriem obchodného styku a ktoré aj podľa ďalších svedeckých výpovedí trvalo maximálne dvadsať minút a potom sa všetci bez náznaku incidentu rozišli. Skutok zo spáchania ktorého bol obžalovaný, sa podľa neho nestal a ak by sa aj stal, spolupáchateľstvo podľa § 20 Trestného zákona vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov, zahŕňajúci ako ich spoločné konanie, tak sledovanie spoločného cieľa, čo preukázané nebolo.

Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste za skutok v bode 11/ vo vzťahu k P. T. zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku spod obžaloby podľa § 285 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku obžalovaného oslobodiť.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojej obhajkyne Mgr. Ivany Štefankovej, advokátky v Bratislave, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 11/ obžalovaný G. J. (č. l. 8461 spisu).

Uviedol, že zo skutku v bode 11/ sa cíti byť nevinný z dôvodu, že na mieste, kde sa malo odohrávať vymáhanie voči poškodenému I. D., stál aj s ostatnými J. na parkovisku vzdialenom niekoľko desiatok metrov od miesta, kde sa O. J. rozprával s poškodeným a nemal možnosť ovplyvniť tento rozhovor ani celkový dej, čo potvrdil poškodený I. D. vo svojich výpovediach nielen počas prípravného konania, ale aj počas hlavného pojednávania. Poškodeného nijako neobmedzoval na osobnej slobode ani v jeho právach, verbálne, ani nijak inak sa poškodenému nevyhrážal. Nebolo preukázané, že by vyvíjal

akúkoľvek aktivitu pri vymáhaní pohľadávky od poškodeného. Nemal informáciu o výške pohľadávky ani o právnom titule, pričom išlo o oprávnenú a legitímnu pohľadávku a poškodený I. D. ju nespochybnil a aj naďalej chce tento dlh pôvodnému veriteľovi splatiť.

Uviedol, že sa zúčastnil iba prvého stretnutia v areáli spoločnosti J. s.r.o., o ktorom samotný poškodený povedal, že sa nieslo v diplomatickom duchu (výpoveď poškodeného I. D. na hlavnom pojednávaní zo 7. - 11. septembra 2015) a následných ďalších stretnutí s poškodeným sa nezúčastnil a ani o nich nevedel. Poškodený I. D. zároveň nemal počas prvého stretnutia vedomosť o tom, koľko a aké osoby sa nachádzajú na parkovisku, a teda ani nemohol mať obavu o svoj život a zdravie. Taktiež svedkovia potvrdili, že I. D. počas tohto stretnutia ani neprejavil žiadnu obavu o život a zdravie v súvislosti s osobami, ktoré stáli vonku. Neboli preto preukázané zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania., t. j. nedopustil sa konania, ktoré je spôsobilé vyvolať u poškodeného dôvodnú obavu o možnej budúcej ujme a nebolo dané ani zavinenie v požadovanej forme úmyslu.

Navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste za skutok v bode 11/ vo vzťahu k G. J. odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Vačoka, advokáta v Bratislave, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 11/ obžalovaný S. J. (č. l. 8301 spisu, č. l. 8588 spisu).

Namietal, že by mal akúkoľvek účasť na vydieraní poškodeného D., resp. že by mal čo i len nepriamy úmysel niekoho vydierať. Za potrebné považoval uviesť, že išlo o legálnu pohľadávku, ktorej existenciu, právny titul, ani výšku nikto nespochybňuje. Poukázal na výpoveď poškodeného I. D., podľa ktorého bol obžalovaný S. J. len sprostredkovateľom kontaktu medzi poškodeným D. a O. J., nakoľko zo svojej predchádzajúcej podnikateľskej činnosti sa s ním poznal. Obžalovaný J. zdôraznil, že kontakt na pána D. dal O. J. na základe jeho súhlasu a samotný poškodený D. požiadal J., aby bol prítomný na stretnutí medzi ním a J.. Nekonal teda na základe predchádzajúceho plánu O. J.. Zo strany obžalovaného S. J. nebol D. nikdy nútený násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a na prvom stretnutí so svedkom O. J., ktorého sa zúčastnil, nedošlo k žiadnemu násilliu, hrozbám, vyhrážaniu, práve naopak vychádzajúc z výpovede poškodeného prebehlo na diplomatickej úrovni.

Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste za skutok v bode 11/ vo vzťahu k S. J. zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku spod obžaloby obžalovaného oslobodiť.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Radovana Grujbára, advokáta v Trnave, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 7/ obžalovaný I. V. (č. l. 8300 spisu).

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu doc. JUDr. Štefana Kočana, PhD., advokáta v Piešťanoch, odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 13/ a 14/, aj obžalovaný O. K. (č. l. 8592 spisu), ktoré dodatočne odôvodnil sám obžalovaný O. K. písomným podaním z 18. apríla 2016 (č. l. 8751 spisu).

Uviedol, že sa nedopustil skutkov uvedených pod bodmi 13/ a 14/ v rozsudku súdu prvého stupňa. Uviedol, že osobu O. J. v roku 2011 poznal dobre, dost' sa zblížili, trávili viackrát dovolenky a J. často chodil za obžalovaným K. do baru „E.“ v P. na ulici T..

Ku skutku v bode 13/ uviedol, že v presne nezistený deň na jeseň 2011 sa nikdy s O. J. nedohodol, že od poškodeného I. K. z G. vymôže finančné prostriedky v presne nezistenej výške, ktoré dlhoval. Skutok opísaný pod bodom 13/ rozsudku sa nikdy nestal. Ku skutku pod bodom 14/ uviedol, že nedal žiaden pokyn k násillnému odňatiu vozidla zn. Mercedes Benz S 320 CDi, EČV: N., poškodenému I. K..

Poškodeného I. K. poznal ako osobu, ktorá si požičiavala peniaze od rôznych ľudí a to tým spôsobom, že od jedných si požičal a druhým vrátil a tým sa dostal do kolotoča podvodov. Uviedol, že na jeseň 2011 K. dlžil obžalovanému sumu 10 000 Eur až 15 000 Eur, ktoré postupne vrátil. Ak by K. na jeseň 2011 vydieral a násilným spôsobom mu odňal jeho motorové vozidlo, tak v roku 2013 by nebol založil D., to znamená, že keby od K. mal vymáhať dlžobu, tak nevie, či by K. oslovil K. ešte v roku 2012 a 2013 a robili by spoločné aktivity.

Podľa obžalovaného K. E. popísal presne, za akým účelom prišiel s J. a ďalšími osobami do E.. Taktiež uviedol, že dôvodom stretnutia s K. bol podvod zo strany K. na osobu J., nakoľko mal im poskytnúť kradnuté auto zn. Mercedes Benz S320 CDi, ktoré bolo postavené na žilinských dopravných značkách a on jazdil na podobnom type vozidla značky Mercedes Benz S320 CDi postavené na galantské značky, ktoré bolo pravé. To bol dôvod, prečo prišli v presne nezistený deň v roku 2011 na jeseň do E., aby vrátili K. ukradnuté motorové vozidlo zn. Mercedes Benz S 320 SDi, na ktorom prišli z G. spolu s J. a zobrali si práve motorové vozidlo značky Mercedes Benz S320 SDi, na ktorom prišiel K. s nejakou spoločníčkou.

Poukázal na výpoveď svedkyne C. G., ktorá uviedla, že išla na pracovné stretnutie s I. K., nikto jej vulgárne nenadával a taktiež nikto nenadával pred ňou K.. Svedok I. Y. potvrdil, že sa pozná s K. už dlhšiu dobu, že spolupracujú. Poškodený K. uviedol, že na stretnutí vo vozovke Y. bol tiež, neboli tam nijaké vyhrážky, len nadávky a príkaz na odobratie motorového vozidla dal E..

Poukázal na to, že zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona upravuje použitie násilia alebo hrozby bezprostredného násilia, pričom k tomu v žiadnom prípade nedošlo a ani nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko nedošlo k žiadnemu násiliu alebo hrozby inej ťažkej ujmy na zdraví.

Je podľa obžalovaného nelogické, že jeden skutok (jedno konanie), ku ktorému malo dôjsť v presne nezistený deň v jesenných mesiacoch roku 2011, bol rozdelený na dva skutky a to zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

Poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku sú na strane 110 uvedené odposluchy telefonických hovorov, pričom nebolo oznámené, že k spisu je pripojená utajovaná príloha, čo považuje za porušenie práv na obhajobu (ustanovenie § 4 ods. 3 zák. č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním). Tiež poukázal na ustanovenie § 270 ods. 2 posledná veta Trestného poriadku, kde je uvedené, že súčasťou dôkazu musí byť aj správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený a získaný. Takáto správa absentuje, a teda nie sú splnené podmienky na to, aby sa dôkaz mohol vykonať.

Obžalovaný sa nestotožňuje s tým, ako sa celé konanie dostalo do vecnej príslušnosti Špecializovaného trestného súdu. Špecializovaný trestný súd prijal obžalobu o činnosti obžalovaného zámerne a účelovo, čím bola odobratá z vecnej príslušnosti okresného súdu, kde mali byť skutky 13/ a 14/ prejednané. Obžaloba z činnosti pre zločineckú skupinu nikdy nebola riadne podľa Trestného poriadku odôvodnená z dôvodu, že žiadny dôkaz o činnosti pre akúkoľvek zločineckú skupinu nikdy nebol predložený.

K zločinu vydierania uviedol, že nebolo preukázané, že by poškodenému hrozil akoukoľvek ťažkou ujmov. Nikdy sa poškodenému žiadnym spôsobom nevyhrážal a nikdy v ňom nemohol ani takýto pocit vyvolať. I. K. bol v tej dobe jeho priateľ. Uviedol, že v čase, keď sa mal údajne K. vyhrážať, mal obžalovaný s K. obchodné aktivity a ďalej sa spolu stýkali. Od začiatku roku 2011 začal I. K. užívať drogy, ktoré mu narušili osobnosť a jeho charakterové vlastnosti, začal klamať všetkým ľuďom a od všetkých si požičiaval peniaze. Sám I. K. podľa obžalovaného pri výsluchu 14. augusta 2013 uviedol, že mali spoločné obchodné aktivity a že K. zoznámil s O. J. obžalovaný K., ktorý bol jeho kamarát. Rovnako pri výsluchu dňa 8. apríla 2014 svedok K. neuviedol, že by ho vydieral, akokoľvek sa mu vyhrážal, resp. dával pokyny k takému konaniu, resp. dal pokyn k odobratiu predmetného vozidla. Pri výsluchu dňa 4. augusta 2014 vyšetrovateľ uviedol, že K. opisuje skutok zjavne nepravdivo tak, ako to v dobe do 4. augusta 2014 nevyplývalo z vyšetrovania. Obžalovaný K. má preto za to, že všetky výsluchy

ako z prípravného konania, tak aj z hlavného pojednávania sú plné vzájomných rozporov.

K výpovedi C. E. zdôraznil, že tento nikde neuviedol, že by poškodenému bolo zo strany K. vyhrázané, resp. padali hrozby bližšie nešpecifikovanej ťažkej ujmy, že by dal pokyn, aby C. E. a G. E. sa pripojili k vulgárnemu nadávaniu alebo že by od neho prostredníctvom C. E. dostali tieto dve osoby súhlas k použitiu fyzického násillia. Z výpovede obžalovaného E. vyplýva, že násillie nevidel ani nevnímal. C. E. uviedol, že pokyn k odobraní vozidla dostal od E. a aby ho E. vrátil, mu volal J..

O. J. manipuluje s faktami, upravuje si svoju výpoveď ku všetkým skutkom, ku ktorým vypovedá tak, že svoju vinu na týchto skutkoch celkom manipulatívne opisuje tak, že túto vinu prevádza na ďalšie osoby, pričom práve J. je ten, ktorý organizoval osoby, ktoré sa týchto skutkov mali dopustiť. Nebolo preukázané, že by sa s O. J. vopred dohodli a rozhodli, že násillným spôsobom vymôžu finančné prostriedky od I. K. a nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný K. dal pokyn C. E., aby zavolať C. E. a G. E.. Nebolo ani preukázané, že by násillným spôsobom odňal motorové vozidlo poškodenému I. K. z G.. Konanie uvedené v bodoch 13/ a 14/ rozsudku nenaplnia zákonné znaky skutkových podstatí trestných činov za vinu mu kladených. Bolo povinnosťou súdu zisťovať zavinenie u každého spolupáchateľa zvlášť a preukázať, že každý spolupáchateľ svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky trestného činu za vinu mu kladeného. Subjektívne vnímanie poškodeného a ostatných obžalovaných sa nemôže považovať za preukázaný skutkový stav.

K výške trestu uviedol, že ide o uloženie mimoriadne a bezprecedentne vysokého trestu s ohľadom na skutok, ktorý sa stal, s ohľadom a to, v akom bol vzťahu s poškodeným pred skutkom a po ňom, pričom tento ani nemal žiaden následok. Rovnako vo vzťahu k výške trestu je rozsudok neurčitý a nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia.

Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste za skutok v bode 13/ a 14/ vo vzťahu k O. K. zrušiť a spod obžaloby obžalovaného oslobodiť.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine a treste týkajúcich sa jednotlivých obžalovaných napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnúť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odvolania obžalovaných P. T., G. J., C. J., K. M., O. K., I. V. a S. J., nie sú dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2016, sp. zn. 3To 2/2016, trestná vec obžalovaného P. V. (P. V. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Kuruca, advokáta v Bratislave - č. l. 8511 spisu) a obžalovaného Mgr. C. T. (Mgr. C. T. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Viktora Krížiaka, advokáta v Bratislave - č. l. 8588 spisu), vedená na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-3T 17/2015 a na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 To 2/2016, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, vylúčená na samostatné konanie, z dôvodu práceneschopnosti oboch obžalovaných a obhajcu JUDr. Viktora Krížiaka, pričom v podrobnostiach Najvyšší súd Slovenskej republiky na uvedené uznesenie odkazuje.

Trestná vec oboch obžalovaných je vedená na najvyššom súde ďalej pod sp. zn. 3 To 8/2016.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom všeobecne konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu v konaní rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, práva na obhajobu - § 2 ods. 9, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Súd prvého stupňa teda dospel k vyhlásenému

rozsudku tak v jeho odsudzujúcej, ako aj oslobodzujúcej časti, po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom ako dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia v rámci odsudzujúcej časti odvolaním napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutky sa stali tak, ako ich prvostupňový súd ustálil a že ich spáchali obžalovaní (obž. V. a Mgr. T. sú vylúčení na samostatné konanie). V tomto smere špecializovaný trestný súd vyčerpávajúco a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaných. Na takomto základe potom špecializovaný trestný súd vyvodil z dôkazov o podstate stíhaných trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to učinil súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom súd hodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a tiež vo vzájomných súvislostiach a logickým a zároveň aj presvedčivým spôsobom svoje zistenia v rozsudku odôvodnil. Takémuto hodnoteniu dôkazov z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že odvolatelia (prokurátor i obžalovaní) sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený odvolateľom v opravnom prostriedku, ale má reagovať iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V odsudzujúcej časti rozsudku, na základe podaných odvolaní odvolací súd preskúmaval skutky v bodoch 5/ (obž. G., C. J. a K. M.), 7/ (obž. I. V.), 11/ (obž. S. J., G. a C. J., K. M. a P. T.), a 13/, 14/ (obž. O. K.).

Vo vzťahu ku skutku v bode 5/ rozsudku, obžalovaní G. J. (č. l. 8461 - 8462), C. J. a K. M. (č. l. 8442-8445) vo svojich odvolaniach spáchanie tohto skutku nenamietali.

Odvolanie podal prokurátor v neprospech všetkých obžalovaných, pričom napadol výrok o vine a treste (č. l. 8464). Namietal, že obžalovaní neboli uznaní za vinných v tomto bode aj zo zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona, tak ako im to kládla za vinu obžaloba. K odvolaniu prokurátora v tejto časti odvolací súd zaujme stanovisko v rámci odôvodnenia uznesenia vzťahujúceho sa k oslobodzujúcej časti rozsudku.

Vinu obžalovaných v rozsahu, ako to ustálil súd I. stupňa, mal nad akúkoľvek pochybnosť za preukázanú aj odvolací súd, keďže obžalovaní nespochybnili, že do unimobunky vnikli neoprávnene tak, že obžalovaný C. J. vytrhol dvere, čo objektívne preukazuje aj zápisnica o ohliadke miesta činu zo 14. mája 2013 (č. l. 4029- 4043).

Obžalovaný I. V. vo vzťahu ku skutku v bode 7/ podal odvolanie len vo všeobecnej rovine (č. l. 8300), napádal výrok o vine a treste. Z jeho obhajobných prednesov na hlavnom pojednávaní možno dedukovať, že odvolaním sa snaží o zmiernenie svoje viny tvrdením, že nevedel o tom, že auto Audi má byť úmyselne zapálené, dozvedel sa to až na mieste a keď pochopil o čo ide, ušiel do lesa.

Takéto obhajobné prednesy obžalovaného neakceptoval ani odvolací súd a to predovšetkým s ohľadom na to, že sám obžalovaný sa ku spáchaniu skutku priznal v prípravnom konaní, ale najmä s ohľadom na výpoveď spoluobžalovaného C. E. a svedka O. J.. Odsúdený E. i svedok J. zhodne tvrdili, že obžalovaný V. vedel o tom, že auto má byť zapálené za účelom získania peňažných prostriedkov z poistnej udalosti.

Pokiaľ prokurátor vo vzťahu k tomuto obžalovanému a tomuto skutku podal odvolanie v jeho neprospech, keď napadol rozsudok vo výroku o vine a treste (č. l. 8465), v dôvodoch odvolania potom už len vo výroku o treste, ktorý považuje za príliš mierny a akceptovateľný len za situácie, že by sa obžalovaný priznal aj na hlavnom pojednávaní (č. l. 8472), odvolací súd sa stotožnil s úvahami špecializovaného trestného súdu podrobne rozvedenými na strane 94 rozsudku vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného V. k zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona len formou pomoci v zmysle § 21 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona a na strane 112, 113 rozsudku vo vzťahu k výroku o uloženom treste. Správne prvostupňový súd vyhodnotil mieru zavinenia obžalovaného V. na skutku, mieru závislosti a vzťah jeho podriadenosti ku svedkovi J. i to, že voči poisťovni nekonal aktívne. Svojím konaním vytvoril „len“ podmienky k následnému vylákaniu neoprávneného poistného plnenia.

Obžalovaní S. J. (č. l. 8301 a doplnenie odvolania z 29. februára 2016), C. J., K. M. (č. l. 8442 - 8445), P. T. (č. l. 8446 - 8449), G. J. (č. l. 846 - 8463) v dôvodoch odvolania zhodne namietali spáchanie skutku v bode 11/ rozsudku.

Vo vzťahu k tomuto skutku odvolanie podal aj prokurátor proti výroku o vine a treste v neprospech všetkých obžalovaných, keď sa nestotožnil so zmenou právnej kvalifikácie spočívajúcej v tom, že súd prvého stupňa neuznal obžalovaných za vinných v súlade s obžalobou aj podľa ods. 4 písm. b/ § 189 Trestného zákona (č. l. 8465, 8472).

V zmysle vyššie uvedeného, odvolací súd poukazuje na veľmi podrobné a zrozumiteľné dôvody rozsudku na strane 101, s ktorými sa stotožňuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných, že mysleli, že vymáhanie pohľadávky je legálne a nevedeli, že bude použité aj násilie, odvolací súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd veľmi dôsledne, vychádzajúc z výpovedí všetkých zainteresovaných osôb, skúmal vedomostnú zložku konania obžalovaných, či v ich prípade išlo o „nútenie iného niečo konať násilím, hrozbou násilia, alebo hrozbou inej ťažkej ujmy“. Správne konštatoval záver, najmä na základe výpovedí spoluobžalovaného C. E. (... J. na pumpe rozdelil úlohy aj pred „ T. „...bol vytvorený scenár, každý mal svoju úlohu...) a svedka J. (... všetci vedeli, že pri

vymáhání pohľadávky bude použitý aj nátlak ...), ale aj z kontextu celej situácie, že obžalovaní boli uzrozumení s tým, že bude prekročená hranica zákonom prípustného vymáhania hoc legálnej pohľadávky. Odvolací súd nemá dôvod na tomto závere prvostupňového súdu nič meniť.

Úvahy špecializovaného trestného súdu, ktoré viedli ku zmene právnej kvalifikácie konania obžalovaných v tomto bode rozsudku sú taktiež veľmi podrobne rozvedené na strane 80 - 82 rozsudku. Odvolací súd sa stotožňuje s vysloveným názorom, že pri určovaní výšky škody je potrebné vychádzať vždy zo škody skutočnej, teda z čiastky predstavujúcej majetkovú škodu, o ktorú bol trestným činom majetok poškodeného ukrátený. Majetok poškodeného nemôže byť ukrátený o hodnoty, ktoré mu nepatria, resp. ich drží neprávom. Majetkom poškodeného môžu byť len jeho aktíva. Pasíva majetku netvoria jeho predmet, ale záväzok postúpiť takýto majetok veriteľovi, ktorý si uplatňuje reálne existujúci dlh. Ujma, resp. získanie prospechu musí smerovať voči aktívam poškodeného, teda voči takému jeho majetku, ktorý drží oprávnene.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval za nedôvodné vo vzťahu k tomuto skutku rozsudku tak odvolania obžalovaných ako aj prokurátora. Súd I. stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaných, na rozdiel od obžaloby právne posúdil len podľa ods. 1 § 189 Trestného zákona.

Odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu k obžalovanému O. K. (skutky 13, 14) smerujú proti výroku o vine a výroku o treste v jeho neprospech (č. l. 8465). Vyjadril nesúhlas s postupom prvostupňového súdu, keď vypustil ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty pri zločine vydierania a zločine lúpeže výšku spôsobenej škody, teda že neprihliadol na hodnotu vozidla, ktoré bolo protiprávne odňaté poškodenému K.. Namietal, že súd pochybil aj pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému, keď nedostatočne zohľadnil hlavnú úlohu obžalovaného K. pri dotknutých skutkoch (č. l. 8475).

Obžalovaný O. K. v písomných dôvodoch odvolania (č. l. 8592 - 8600) uviedol, že skutkov sa nedopustil, nikdy sa so svedkom J. nedohodol, že budú nelegálnym spôsobom vymáhať finančné prostriedky od poškodeného K., ktoré im dlhoval a nikdy ani nedal pokyn na násilné odňatie vozidla poškodenému K..

Aj napriek skutočnosti, že obžalovaný spáchanie oboch žalovaných zločinov (vydieranie, lúpež) popieral, jeho vinu mal preukázanú i odvolací súd. Vychádzajúc z výpovedí spoluobžalovaných, svedkov a poškodeného (C. E., G. E., G. E., C. G., I. K.) ako aj z odposluchov telefonických rozhovorov ani odvolací súd nepochyboval, že poškodený mal vo vzťahu k obžalovanému a svedkovi J. rôzne dlhy, že sa v tejto súvislosti stretli a prvotným plánom bolo vymoženie dlhov hrozbou násillia, hrozbou inej ťažkej ujmy. Poškodeného K. nelegálnym spôsobom nútili, aby splatil hoc legálne dlhy a následne mu odobrali motorové vozidlo, ktoré mu vrátili len na zásah a intervenciu obžalovaného V..

Z hľadiska namietanej zmeny právnej kvalifikácie, odvolací súd opätovne poukazuje na úvahy prvostupňového súdu rozvedené na strane 80 - 82 rozsudku a boli už spomenuté aj vo vzťahu ku skutku v bode 11/ rozsudku.

Právna kvalifikácia stíhaných skutkov tak, ako bola ustálená súdom I. stupňa v odsudzujúcej časti rozsudku vo vzťahu ku všetkým obžalovaným aj podľa názoru najvyššieho súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávanych skutkov práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, pretože aj najvyšší súd zistil (konaním obžalovaných, ktoré sú predmetom tohto trestného stíhania) naplnenie všetkých znakov skutkových podstat uvedených trestných činov.

Pri úvahách o trestoch ukladaných obžalovaným P. T., G. J., C. J., C. J., K. M., I. V., S. J. a O. K. špecializovaný trestný súd dôsledne zvažoval všetky zákonné kritériá významné pre voľbu druhu trestov a ich výmery. V rozsudku dôkladne zosumarizoval základné pravidlá týkajúce sa ukladania trestov citovaním príslušných ustanovení Trestného zákona a uložil obžalovaným tresty, ktoré zodpovedajú všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu.

Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Váruje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalším ustanovením, ktoré prvostupňový súd pri ukladaní trestov dôsledne aplikoval je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestov a ich výmery prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosť ich nápravy.

Pri ukladaní trestov špecializovaný trestný súd dôsledne vychádzal zo spojenia a vzájomnej vyváženej dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Tresty obžalovaným ukladal tak, aby boli úmerné k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), ale i k pohnútkam jednotlivých obžalovaných a možnosti ich nápravy.

Špecializovaný trestný súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov, keď obžalovaným T., G. J., C. J., C. J., K. M. a O. K. uložil nepodmienečné tresty odňatia slobody. V súlade so zákonom na výkon týchto trestov všetkých obžalovaných zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Nepochybil súd I. stupňa ani keď obžalovanému M. ukladal trest ako trest súhrnný.

Obžalovaným I. V. a S. J. boli uložené tresty podmienečne odložené na skúšobnú dobu, obom v trvaní dva roky. S ohľadom na všetky skutkové i právne okolnosti prípadu zohľadniac osoby týchto obžalovaných, možno aj podľa názoru odvolacieho súdu konštatovať, že tresty nespojené s obmedzením osobnej slobody týchto obžalovaných splnia svoj účel ako z hľadiska generálnej, tak i individuálnej prevencie trestu.

Odvolaciu námietku prokurátora vo vzťahu k obžalovanému V. spočívajúcu v tom, že mu bol uložený trest s podmienečným odkladom jeho výkonu, odvolací súd neakceptoval z dôvodov rovnakých ako prvostupňový súd, uvedených na strane 113 rozsudku. Nebolo sporné, že medzi obžalovaným a svedkom J. bol vzťah odkázanosti a podriadenosti. Svedok obžalovaného sponzoroval v jeho športovej činnosti a obžalovaný, ak chcel pretekať na motocykloch „musel počúvať“, ako to vyplynulo z viacerých výpovedí v priebehu konania. Špecializovaný trestný súd preto zákonným spôsobom túto skutočnosť vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť. Za poľahčujúcu okolnosť pre obžalovaného bol správne vyhodnotený i jeho spôsob života, ktorý sa nevymykal z rámca zákona.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody (viď relevantnú vysvetľujúcu právnú argumentáciu špecializovaného trestného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku) vo vzťahu k obžalovanému I. V. (poškodená org. S. a.s. J.) a obžalovanému O. K. (poškodený I. K.).

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry svoje odvolanie smeroval aj proti všetkým oslobodzujúcim výrokom prvostupňového rozsudku. Dôvody odvolania sú rozvedené vyššie v

konštatačnej časti uznesenia, ale v podstate ich možno zhrnúť do myšlienky, že vinu všetkých obžalovaných, tak ako im ju kládla za vinu obžaloba, bola vykonaným dokazovaním preukázaná a prvostupňový súd tieto dôkazy vyhodnotil nesprávne, keď obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

V súvislosti s bodom 1/ prokurátor odvolaním napadol oslobodzujúci výrok rozsudku prvostupňového súdu, ktorý obžalovaných P. T., G., C. a C. J., K. M., I. V., S. J., O. Q., C. Y. a O. K. ako osoby činné pre zločineckú skupinu oslobodil za skutok právne posúdený ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

Činnosť pre zločineckú skupinu obžalovaných Q., Y., T. popísal okrem svedka J. aj svedok V., prípadne svedok C.. V súvislosti s obžalovaným K., prokurátor dôvodil tým, že mal blízky vzťah so svedkom J. a bol si vedomý, že je činný pre zločineckú skupinu, nakoľko mal vedomosť o „T.“ ako o tzv. hrubej sile v rámci skupiny a tiež o tom, že obžalovaný V. je v rámci skupiny nadriadený J. (pokyn na vrátenie auta poškodenému K.).

Obžalovaní G., C. a C. J. a tiež obžalovaný M. vedeli, že trestnú činnosť nepáchajú samostatne, ale podieľajú sa na nej v rámci určitého zoskupenia osôb.

Obžalovaný I. V. mal so svedkom J. dlhoročný sponzorský, priateľský vzťah, trávili spolu veľa času a preto je nepravdepodobné, že by nevedel o existencii zločineckej skupiny.

Prvostupňový súd na strane 82 - 90 rozsudku veľmi podrobne a jasne vyložil, aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 9/2014, z ktorého citoval, právny rozbor trestného činu zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto odvolací súd konštatuje, že považuje za nadbytočné, aby v tomto smere opakovane už uvedené v prvostupňovom rozhodnutí.

Podčiarkuje tvrdenie citované z rozhodnutia najvyššieho súdu, s ktorým sa bez výhrad stotožňuje, že trestnosť činu pre skupinu alebo jej podpora je odlišná od trestnosti iných konkrétnych činov spáchaných členmi skupiny, pričom nemôže byť sporu, že o tom, že trestnoprávnou podstatou činnosti pre zločineckú skupinu, resp. jej podporu, je súčinnosťné konanie páchatel'a pre takúto skupinu. Nie je možné bez ďalšieho vyvodzovať fakt, že všetci páchatelia konajúci v nejakom vzťahu s členmi zločineckej skupiny (v posudzovanom prípade pre svedka J.) sú automaticky činní, resp., že podporujú zločineckú skupinu. Miera angažovanosti toho ktorého obžalovaného do konania skupiny musí byť takej intenzity, že minimálne si obžalovaní musia byť vedomí existencie hierarchicky štrukturovanej skupiny, v rámci ktorej platia isté pravidlá, pričom nestačí preukázať vedomosť o „organizovanosti“ trestnej činnosti ako vyššej formy účasti na trestnej činnosti od spolupáchateľ'stva, ale je potrebné preukázať minimálne vedomosť o tom, že koná najvyššia forma organizovaného zločinu a všetci páchatelia sú si vedomí svojho zaradenia, resp. svojej činnosti pre takúto skupinu.

Odvolací súd nemôže iné len súhlasiť s úvahou súdu I. stupňa, že skutková podstata trestného činu podľa § 296 Trestného zákona je koncipovaná ako úmyselný trestný čin a preto obžalovaní z hľadiska zavinenia musia konať buď v rámci priameho alebo aspoň nepriameho úmyslu. Musí byť preukázané, že chceli spôsobom uvedeným v zákone porušiť, alebo ohroziť záujem chránený zákonom, alebo minimálne vedeli, že svojím konaním môžu také porušenie, alebo ohrozenie zákonom chráneného záujmu spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobia boli s týmto uzročením. Aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli v konaní produkované také relevantné dôkazy, ktoré by označených obžalovaných usvedčovali zo spáchania trestného činu podľa § 296 trestného zákona tak, ako im to kládla za vinu obžaloba. Nebolo im preukázané ich začlenenie sa do štruktúry zločineckej skupiny a tiež nebola preukázaná ich vedomosť o tom, že by svojou činnosťou boli úmyselne účastní v takej skupine.

Skutočnosť, že obžalovaní boli uznaní za vinných zo spáchania trestnej činnosti, na páchaní ktorej sa zúčastňovali aj s členmi zločineckej skupiny, nemôže bez ďalšieho automaticky znamenať z hľadiska

zavinenia ich úmyselnú účasť v zločineckej skupine, resp. účasť na činnosti takejto skupiny v takej miere a intenzite, aby boli uznaní za vinných z trestného činu podľa § 296 Trestného zákona. Uznať obžalovaného za vinného zo spáchania trestného činu podľa § 296 Trestného zákona možno len vtedy, ak vykonaným dokazovaním bola nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná vedomostná zložka obžalovaného, spočívajúca v tom, že poznal situáciu v skupine a vedel, že koná v prospech hierarchizovanej zločineckej skupiny.

Vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným, ktorí boli spod obžaloby pre tento skutok oslobodení postupom podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, odvolací súd odkazuje na správne úvahy prvostupňového súdu pri hodnotení vykonaného dokazovania, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a nie je im čo vytknúť.

Skutok v bode 4/ oslobodzujúcej časti rozsudku, spod ktorého boli oslobodení obžalovaní G. J., C. J., C. J. a K. M. pre zločin krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona súvisí so skutkom v bode 5/ odsudzujúcej časti rozsudku (poškodený P. J.).

Pokusu trestného činu krádeže sa dopustí páchatel', ktorý vykonáva konanie, ktoré je jednak nebezpečné pre spoločnosť a ktoré zároveň bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu a takehoto konania sa dopúšťa v úmysle prisvojiť si cudziu vec tým, že sa jej zmocní. Aby súd I. stupňa mohol uznať vinu týchto obžalovaných z pokusu trestného činu krádeže, musel by mať na základe vykonaných dôkazov preukázané, že obžalovaní sa pokúsili poškodenému ukradnúť sumu 16 811, 36 Eur.

Obžalovaní zhodne v priebehu konania i vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora (č. l. 8567) zhodne tvrdili, že nemali ani poňatia o tom, že do unimobunky idú kradnúť peniaze. Spoluodsúdeným E. boli požiadaní, aby mu išli pomôcť nájsť a prípadne zadržať osobu, ktorá sa dopustila lúpeže (poškodený J.). Takúto verziu výpovede obžalovaných potvrdil aj už odsúdený E., keď vypovedal, že spoluobžalovaným povedal len toľko, že idú dolapiť páchatela lúpeže a vylučoval vedomosť týchto obžalovaných o tom, že by mali v unimobunke hľadať peniaze. Pokiaľ prokurátor dôvodí, že v čase, keď cez okno unimobunky videli, že sa v nej nikto nenachádza a napriek tomu neoprávnene do bunky vnikli (za to boli odsúdení) a túto prehľadávali, už konali s úmyslom kradnúť, neobstojí. Obžalovaní na svoju obhajobu uviedli, že bunku prehľadávali s úmyslom nájsť niečo, čo by stotožnilo poškodeného J. s lúpežou a takéto obhajobné tvrdenia obžalovaným vyvrátené neboli.

Na základe takto vykonaného dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že sa skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní stal a preto postup súdu I. stupňa, keď obžalovaných postupom podľa § 285 písm. a/ oslobodil, považuje za zákonný a správny.

V bode 14/ oslobodzujúcej časti rozsudku boli obžalovaní C. S., P. T., O. Q. a C. Y. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodení spod skutku (poškodený K. J.), ktorým sa mali dopustiť obžalovaní S. a T. obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/, § 141 písm. a/ Trestného zákona a obžalovaní Q. a Y. podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona.

V bode 15/ oslobodzujúcej časti rozsudku boli obžalovaní P. T., O. Q. a C. Y. podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodení spod skutku (poškodený K. J.), ktorým sa mali obžalovaní dopustiť obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. a/, ods. 3 písm. a/ a obžalovaný T. aj podľa ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona.

Oba skutky spája jeden poškodený K. J.. Špecializovaný trestný súd k týmto skutkom veľmi podrobne rozviedol svoje úvahy, ktoré ho viedli k oslobodeniu obžalovaných, a to aj pokiaľ ide o zmätočné ustálenie skutkových viet v obžalobe v súvislosti s ich následnou právnou kvalifikáciou. Tieto úvahy opakovať považuje odvolací súd za nadbytočné. Je absolútne nespochybniteľné, že poškodený J. bol fyzicky napadnutý v hoteli B. a boli mu spôsobené zranenia, ktoré boli objektívne preukázané lekáskymi

správami. Za rozhodujúci dôkaz významný pre posúdenie viny, resp. nevinu obžalovaných v tejto súvislosti považuje aj odvolací súd výpoveď samotného poškodeného ako osobu, ktorá udalosti, ktoré sa kladú za vinu obžalovaným prežila. Tento svedok v procesnom postavení poškodeného všetkých obžalovaných vyvíňa, keď tvrdí, že skutky nespáchali. Jediným usvedčujúcim dôkazom potom ostáva výpoveď svedka J., o ktorom však poškodený vypovedal, že je to „veľký intrigán“ a práve on mohol celý útok voči jeho osobe vymyslieť a pripraviť.

Za takejto dôkaznej situácie ani odvolací súd nemal nad akúkoľvek pochybnosť za preukázané, že sa skutok stal (skutok 14/), resp. že skutok spáchali obžalovaní (skutok 15).

Postup prvostupňového súdu odvolací súd považuje za zákonný a správny, a teda odvolanie prokurátora za nedôvodné.

V súvislosti so skutkami aj v bode 14/ a 15/ oslobodzujúcej časti rozsudku prokurátor v odvolaní vytýkal prvostupňovému súdu ako chybu konania, že nevyhovel návrhu prokuratúry na výsluch svedka E., ktorý mal byť viac rokov členom zločineckej skupiny „G.“, mal pôsobiť pri O. J., a teda svojou výpoveďou by vedel objasniť páchanie skutkov v bode 1/, 14/ a 15/. Vytýkal špecializovanému trestnému súdu, že naopak akceptoval návrh obhajoby na výsluch svedka MUDr. T. - otca obžalovaného T., ktorý nemal vedomosť o žiadnom prejednávacom skutku a v tejto súvislosti vytýkal súdu konštatovanie, že..... súd má povinnosť byť ústretovejší voči obhajobe pri návrhoch na doplnenie dokazovania, ktorá úvaha nemá oporu v Trestnom poriadku a je priamo v rozpore so zásadou rovnosti zbraní pred súdom.

Je možno čiastočne súhlasiť s odvolacou námietkou prokurátora, že takáto štylizácia (ústretovosť voči obhajobe) prvostupňového súdu nebola zvolená správne, ale po vecnej stránke niet čo špecializovanému trestnému súdu vytknúť v kontexte myšlienok rozvedených v rozsudku v súvislosti s návrhmi na doplnenie dokazovania.

V konaní pred súdom vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť o návrhoch na vykonanie dokazovania. Súd môže v zmysle ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnuť vykonať navrhovaný dôkaz. V teraz posudzovanom prípade sa prvostupňový súd dôsledne zaoberal otázkou, či je v zmysle rešpektovania zásady trestného konania zakotvenej v ustanovení § 2 ods. 10, 12 Trestného poriadku potrebné dôkazy navrhnuté či už prokurátorom alebo obhajobou vykonať a v dôvodoch rozhodnutia svoj postoj aj podrobne a náležite odôvodnil. Samotný fakt, že prvostupňový súd odmietol vykonať dôkaz navrhovaný niektorou zo strán, nie je možné automaticky považovať za chybu konania.

Odvolací súd je tiež toho názoru, že výpoveď svedka E. by nevedla k ozrejmieniu okolností podstatných pre rozhodnutie vo veci samej, pretože tento svedok nedisponuje žiadnymi relevantnými poznatkami o žalovanej trestnej činnosti, svojou výpoveďou mal len prispieť k posúdeniu vierohodnosti výpovedí svedka J., teda jeho výpoveď ku skutkom v bode 1/, 14/ a 15/ by bola len vo všeobecnej rovine a išlo by len o jeho subjektívne predpoklady. Za významné však odvolací súd považuje skutočnosť, že ak mal byť tento svedok viac rokov členom zločineckej skupiny „G.“, ako to prezentoval prokurátor a má mať vedomosť o ňou páchanej trestnej činnosti, prečo tento svedok nebol vypočutý už v prípravnom konaní. Nebol vypočutý ani v čase, keď bola vyšetrovaná zločinecká skupina „G.“ a okolnosť, že by tento svedok mal byť viacročným členom tejto skupiny ani nevyplýva zo žiadneho z doposiaľ vykonaného dokazovania. Vyšetrovanie skutkov ustálených v bodoch 14/ a 15/ prebiehalo už od roku 2008, preto ak svedok mal vedomosť o tejto trestnej činnosti, mal políciu kontaktovať už vtedy a nie až po 7 - 8 rokoch, keď dôkazná situácia vyznievala na hlavnom pojednávaní v prospech obžalovaných a bola postavená výlučne len na jedinej usvedčujúcej výpovedi svedka J.. Za takejto situácie prvostupňový súd rozhodol správne, keď výsluch tohto svedka nepovažoval za potrebný pre rozhodnutie vo veci .

Vo vzťahu k dôkazu navrhnutému obhajobou - výsluch svedka MUDr. T. - otca obžalovaného T., taktiež postup prvostupňového súdu, keď tomuto návrhu vyhovel, nie je možné považovať za chybu konania, pretože výsluch tohto svedka mal ozrejniť okolnosti vo vzťahu ku skutku v bode 1/, teda, či

obžalovaný, syn svedka, bol členom zločineckej skupiny alebo bol pre ňu činný. Výsluch tohto svedka považoval súd za významný pre rozhodnutie a takémuto názoru nie je čo vytknúť.

Prokurátor odvolaním tiež namietal postup súdu, keď odmietol na hlavnom pojednávaní doplniť dokazovanie prečítaním uznesení o vznesených obvineniach, ktoré boli súdu predložené za účelom potvrdenia vierohodnosti výpovedí svedka J.. Tieto uznesenia mali dokázať, že ani v jednom trestnom konaní, v ktorom svedok J. vystupoval ako svedok a usvedčoval páchatel'ov, nebolo zistené, že by klamal.

Aj v tomto prípade nie je možné inak než súhlasiť s tvrdením súdu I. stupňa, že nemožno ako dôkaz na hlavnom pojednávaní čítať uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému v inej trestnej veci a vyvodzovať z toho, že keď na základe výpovede konkrétneho svedka v tejto veci je stíhaný páchatel', tento svedok automaticky vierohodne vypovedá v každej inej trestnej veci a na základe takéhoto dôkazu uznať vinu iného obvineného. Takáto prax by bola porušením zásady prezumpcie neviny. Hodnovernosť výpovede každého svedka, každého vykonaného dôkazu je potrebné hodnotiť výlučne len v konaní, v ktorom bol dôkaz vykonaný zákonným spôsobom a v kontexte ostatných vykonaných dôkazov.

Neakceptovanie návrhu prokuratúry na doplnenie dokazovania na pribratie znalcov za účelom vypracovania posudkov, a to Ústavu súdnej optiky a antropológie k bodom 14/ a 15/ - čo prokurátor taktiež považoval za chybu konania - prvostupňový súd odôvodnil ustanovením § 240 ods. 3 Trestného poriadku o možnosti odmietnutia neskôr navrhovaných dôkazov, ktoré boli stranám známe už v čase doručenia výzvy na predkladanie dôkazov, ktoré ustanovenie sa podľa jeho názoru analogicky vzťahuje aj na prokurátora. V tomto smere sa opäť odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu.

Prokurátor namietal, že na hlavnom pojednávaní sa zmenila dôkazná situácia, keď v prípravnom konaní sa obžalovaní O. Q. a C. Y. priznali a usvedčovali aj spoluobžalovaného S. a T. a zmenil výpoveď v prospech obžalovaných aj samotný poškodený J.. Prokurátor si však v dôvodoch odvolania na svoju námietku aj nechtiac odpovedal, keď uviedol, že s úvahou súdu, že žalobca má dostatočným spôsobom z hľadiska unesenia dôkazného bremena dôkazne zabezpečiť vec už v čase podania obžaloby. Odvolací súd k tomu len dodáva, že žalobca sa pri zhromažďovaní dôkazov v prípravnom konaní nemá uspokojiť len s priznaním sa obvineného, ale má zabezpečiť všetky na vec sa vzťahujúce dôkazy.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že prvostupňový súd jeho návrhu na doplnenie dokazovania čítaním prepisov obsahu zaznamenaných telefonických hovorov akceptoval len v obmedzenom rozsahu s poukazom na nedostatočné odôvodnenie príkazov sudcu pre prípravné konanie, odvolací súd uvádza, že nie je dôvod polemizovať s argumentáciou prvostupňového súdu uvedenou v rozsudku, ale najmä s argumentáciou ústavného súdu, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že každý zásah do súkromia, ktorým nariadenie odposluchu a zaznamenávanie telefonických hovorov bezpochyby je, musí byť založený na dostatku dôkazov schopných z pohľadu súdu ospravedlniť zásah do práva na súkromie.. Každé zdôvodnenie takéhoto zásahu do súkromia, či už vo forme súhlasu alebo príkazu si vyžaduje relevantnú konkrétne vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre takýto zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný.

Na základe uvedeného, preto aj v tomto smere odvolací súd odvolaciu námietku prokurátora považoval za nedôvodnú.

So zreteľom na vyššie uvedené, odvolací súd považoval rozsudok súdu I. stupňa za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, odvolacie námietky všetkých odvolateľov za nedôvodné, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.